

3

சுவாரசியங்கள்

வினை
சாதுனை
மகிழ்ச்சி

ம. திருவள்ளுவர்

3. சுவாரசியங்கள்

விலை 0

சாதனை 0

மகிழ்ச்சி 0

■ம. திருவள்ளுவர்

கலங்கரை விளக்கம் பதிப்பகம்

42-21 முத்து வளாகம், விக்னேஷ்வரா தோட்டம்,
காந்திசாலை, திருவானைக்கோயில், திருச்சி-620 005

போன் : 0431-2231345 செல் : 98427 78244

3 சுவாரசியங்கள்

ம.திருவள்ளுவர்

முதற் பதிப்பு : அக்டோபர், 2004

வெளியீடு : கலங்கரை விளக்கம் பதிப்பகம்

42-21 முத்து வளாகம், விக்னேஷ்வரா தோட்டம்,

காந்திசாலை, திருவானைக்கோயில், திருச்சி-620 005

போன் : 0431-2231345 செல் : 98427 78244

© ஆசிரியருக்கு

அட்டை வடிவமைப்பு : விஜயன்

ஒளிஅச்சு : ட்ரீம்ஷாப், சென்னை - 14.

நூலாக்கம் : பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை - 15

விலை: ரூ. 30.00

3 SUVARASIYANGAL

M.Thiruvalluvar

First Edition : October, 2004

Published by : **Kalangarai Vilakkam Pathippagam**, 42-21, **Muthu Complex**,
Vigneswara Garden, Gandhi Salai, Thivanaikkoil, Trichy - 620 005.

Ph : 0431-2231345 Cell : 98427 78244

©Author

Cover Design : **Vijayan**

Typeset : **DreamShop**, Chennai - 14, Phone: 55180177

Rs.30.00

பெருமிதம்

மகாத்மாவை உள்ளடக்கிய மனிதவளம்
நிறைந்த மாமண்ணில் பிறந்தமைக்காகப்
பெருமிதம் அடைகிறேன்.

நன்றி

தனக்கான நேரங்களை என்
படைப்புகளுக்காக விட்டுத்தரும் என்
அன்புத் டாக்டர் க. மஞ்சளாவிற்கும்
இனிய நண்பர் பாரதி புத்தகாலயம் க.
நடராசனுக்கும், என் படைப்புக்களை
வெளியிடுவதில் பெருமிதம் காணும்
கலங்கரை விளக்கம் ம. மல்லிகாவுக்கும்
நன்றி சொல்வதில் நெகிழ்ந்து போகிறேன்.

படையல்

என் பயிற்சி வகுப்புகளில் பங்கேற்கும்
வாய்ப்பு பெற்று தங்களின் உள்ளத்தில்
ஏற்படும் எழுச்சியை, சிலிர்ப்பை
என்னோடு பரிமாறி மகிழும் நேச
நெஞ்சங்களுக்கு இந்த நூலை
படையலாக்குகிறேன்.

- என்றென்றும் உங்களின்

ம. திருவள்ளுவர்

2.10.2004 : திருச்சி

செல் : 98427 78244

பதிப்புரை

மனித இனத்தின் மூன்று முக்கியக் கூறுகளை முன்னிறுத்தி - ம.திருவள்ளுவர் படைத்திருக்கும் மற்றுமொரு மகத்துவம் இந்த 'மூன்று சுவாரசியங்கள்'.

மனித 'மதிப்பு'

மனித 'சாதனை'

மனித 'மகிழ்ச்சி'

மூன்றும் ஒன்றோடொன்றுப் பின்னிக் கிடப்பவை. அவ்வப்போது மனிதர்களைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருப்பவையுங்கூட... பலரும் இவற்றைப் பல விதமாகப் பார்த்திருந்தாலும் ம.திருவள்ளுவரின் பார்வை முற்றிலும் புதியது.

இந்த நூலை வாசிப்பவர்கள், "சாதனை" குறித்துத் தெளிவு பெறுவதோடு மட்டுமல்லாமல் தங்களின் விலை எவ்வளவு என்றும், தங்களின் விலையை எப்படி உயர்த்திக் கொள்வது என்கிற விழிப்புணர்வும் பெறுவதோடு தமது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்திக் கொள்ளும் உன்னதமான பார்வையையும் பெறுவார்கள் என்பது உறுதி.

இந்த நூல் மயக்கம், தயக்கம், குழப்பம் போன்ற மாயைகளிலிருந்து நம்மை விடுவித்து நாம் சென்றடைய வேண்டிய இலக்கை நமக்குப் புலப்படுத்துவதன் மூலம் பெரிதும் பயனை விளைவிக்கும் என உறுதியாகச் சொல்லலாம்!

இளைய வாசக உள்ளங்களின் வெகு நாளையத் தேடலுக்கும், வெகு நாளைய வேட்கைக்கும் இந்த நூல் பெரும் விருந்தாக அமைந்திருக்கிறது என்பதில் எங்களுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி. மானுடம் சாதிக்க மானுடம் மகிழ், மானுடத்தின் விலை உயர எங்களின் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

மல்லி,

கலங்கரைவிளக்கம் பதிப்பகம், திருச்சி- 5

முன்னோட்டம்

புல் முதல் புன்னகைவரை எத்தனையோ மருத்துவரைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் இந்த பூமி விசித்திரமானது; அதன் சுழற்சியோ விநோதமானது.. இந்த அண்டம் அற்புதமானது; மனிதன் மகத்தானவன்; வாழ்க்கை சுவையானது; சுலபமானதும் கூட.

வாழ்க்கை ஒரு தொடர் இயக்கம்.. இயக்கம் இருப்பதாலேயே அவ்வப்போது ஏற்படும் மயக்கமும், தயக்கமும் இயற்கையானது.

எது வாழ்க்கை? யார் மனிதன்? எது முன்னேற்றம்? ஏன் படிப்பு? ஏன் உழைப்பு? தன்னம்பிக்கை, விடாமுயற்சி - என்ன இவை?

எது இயல்பு? எது உயர்வு? எல்லாம் எதற்காக? எது பொய் எது மெய்? எது சரி... எது தவறு?

ஏகப்பட்ட தடுமாற்றங்கள்; அவ்வப்போது தடம் மாற்றங்கள்; சில நேரங்களில் சலனங்கள்; சில நேரங்களில் சபலங்கள்...எல்லாம் மானுடத்தை அலைக்கழிக்கும் அவலங்கள்.

எங்கு தொடக்கம்? எங்கு முடிவு?... இதென்ன இடையில் ஆட்டம்? யாருக்காக? எல்லாம் யாருக்காக?

நமக்காகவா? பிறருக்காகவா? எது தன்னலம்? எது பொதுநலம்? படிப்பால் உயர்ந்தவனா? பண்பால் உயர்ந்தவனா? பணத்தால் உயர்ந்தவனா? யார் பெரியவன்? யார் சிறியவன்? எது உயர்வு? எது தாழ்வு? யார் நிர்ணயிப்பது?

பிறந்தால் தாலாட்டு; இறந்தால் ஒப்பாரி... இடையில்

ஆட்டம்; பாட்டம்; கொண்டாட்டம். ஆசை. கோபம்
திண்டாட்டம்...

எவன் விலங்கு? எவன் மனிதன்; எவன் கடவுள்?
மனிதனென்னும்.. ஒன்றில் மூன்றா? மனமென்னும்
மூன்றில் ஒன்றா?

மனமென்பதென்ன? மஹா சமுத்திரமா;
மாமலையா? ஆகாயமா? மழைத்துளியா? மனமென்ன
சிறையா? வானமா?

உயிர் என்றும்; மெய்யென்றும்; உயிர்மெய்யென்றும்
- இதென்ன மொழியோ? மொழியிலும் ஆயுதமா?

உயிர் என்றும்; உடலென்றும், மனமென்றும்
ஆத்மா வென்றும் - இதென்ன ஆன்மீகமா?
ஆன்மீகத்திலும் வெறித்தனமா?

எது அறிவு; எது திறமை; எது மனோபாவம்?
எது தேவை; எது விருப்பம்; எது சரி.. உங்கள்
நிலை என்ன? உங்கள் விலை என்ன?

இப்படித் தொடரும் இருளுக்குள் தேடினால்
தென்படும் ஓர் அற்புத ஒளி...

இந்த ஒளியை இப்போது உங்கள் கைகளில்
தந்துவிட்டேன்... நீங்கள் காண்பீர்கள் நீங்கள்
காண்பதுமட்டுமல்ல இனிப் பிரதிபலிக்கவும்
போகிறீர்கள். 3 சுவாரசியங்கள் 1. உங்கள் விலை 2.
உங்கள் சாதனை 3. உங்கள் மகிழ்ச்சி...

உற்றுப் பாருங்கள்; ஊன்றிக் கவனியுங்கள்... சில
விடுகதைகள் விடைபெறும்; சில குழப்பங்கள்
விடுபடும்; தேவையை உணர்ந்தால், தெளிவு நிச்சயம்.

- என்றென்றும் உங்களின்

ம. திருவள்ளுவர்

உங்கள் விலை

இதுவரை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிராத ஒரு கேள்வி... இதோ உங்களை நோக்கி வருகிறது.

“நம்மில் எத்தனைப் பேருக்கு நமது விலை தெரியும்?”

உங்கள் புருவம் சட்டென மேலே எகிவது தெரிகிறது..உங்கள் மனதுக்குள் தோன்றும் கேள்விக்கணைகளும் எனக்குப் புரிகிறது.

“என்ன.. நமக்கு விலையா?”

“நாமென்ன பொருளா?”

“நாம் இருப்பதென்ன சந்தையிலா?”

நல்ல கேள்விகள்.. ஆனால் இந்தக் கேள்விகளையெல்லாம் உங்களுக்குள் எழுப்பியது - நான் கேட்ட ஒரே ஒரு கேள்வி தானே?

ஆமாம்... சகோதர சகோதரிகளே... இப்போது கூட நமக்குள் இந்தக் கேள்விகள் எழாமலும், இவற்றுக்கான விடைகள் பிடிபடாமலும் போனால் நாம் மிகவும் பின்தங்கி விடுவோம் என்பது மட்டும் ஐயமில்லை.

மீண்டும் சில கேள்விகளை எழுப்ப வேண்டிய அவசியத்தில் என்னை வைத்திருக்கிறீர்கள் இப்போது...

ஆமாம்...

(i) பொருள்களுக்கு மட்டுந்தான் பூமியில் விலை உண்டா?

(ii) சந்தைக்குப் போனால்தான் நாம் விலை பற்றிப் பேச வேண்டுமா?

- என்பன போன்ற தொடர் கேள்விகளுக்கு என்னை நீங்கள் ஆளாகியிருப்பமைக்கு நன்றிகள்!

நான் சிந்திக்கிறேன்... உங்களைப் போலவே. உங்களுக்குள் ஒருவனாக நின்றுகொண்டே விடை தேடுகிறேன்... ஆனால் வெளியிலிருந்தல்ல, உள்ளிருந்தே! நமக்குள்ளிருந்தே; சரி... சிந்திப்போம்...

(i) நம் உயிருக்கு ஒரு விலை - முடியாதா என்ன?

(ii) நம் உடைமைக்கு (திறமைக்கு) விலை - முடியாதா என்ன?

(iii) நம் உழைப்புக்கு விலை - முடியாதா என்ன?

(iv) நாம் செய்யும் உற்பத்திக்கு விலை - முடியாதா என்ன?

(v) நாம் புரியும் நன்மைகளுக்கு (சேவைகளுக்கு) விலை குறிக்க முடியுமா? முடியாதா?

என்ன? நமக்கென ஒரு விலையைத் தீர்மானிப்பதை உங்களால்

ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லையா? மேலும் சிந்திப்போம்...
விவாதிப்போம்! ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வருவோம். சரியா?

சரி.....

“விலை” என்றால் என்ன?

“விலையை” நிர்ணயிக்கும் அடிப்படைக் காரணிகள் யாவை?

- இவற்றை ஆராய்வோமா?

ஒரு பொருளின் விலை எப்போது அதிகமாகக் குறிக்கப்படுகிறது
தெரியுமா?

எப்போது ஒன்றின் மதிப்பு அதிகமாக இருக்கிறதோ

அப்போது அதன் விலை அதிகமாகக் குறிக்கப்படுகிறது
அல்லவா?

என்றால்.....

ஒரு பொருளின் விலை அதன் மதிப்பைப் பொறுத்து ஏறவோ
இறங்கவோ செய்கிறது என்பதுதானே உண்மை!

ஒரு பொருள் இங்கே எவ்வளவு தேவைப்படுகிறது என்பதைப்
பொறுத்தும், ஆயிரம் பொருள்களினூடே அந்த ஒரு பொருள்
எவ்வகையில் தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்பதைப் பொறுத்தும்,
அதன் நீடித்த உழைப்பைப் பொறுத்தும், பழுதின்றி அது
வழங்கும் தொடர் பயன்களைப் பொறுத்தும்.. இந்த நாள் வரை
அதன் பயனை அனுபவித்த பலர் வழங்கும் சான்றிதழைப் பொறுத்
தும், அதன்விலை அபரிமிதமானதாகவோ அல்லது அற்பமான
தாகவோ நிலைபெற்றுவிடுகிறது. சரி... இந்தக் கூறுகளையெல்லாம்
நம் (மனிதர்) மீது செயல்படுத்திப் பார்ப்போமா?

நம்மை இங்கே ‘தேவை’ என்று எத்தனை பேர் சுருதுகிறார்கள்?
அதாவது நமக்கான Demand என்பது நமது வீட்டில், நமது
கல்லூரியில், நமது தெருவில், நமது ஊரில், நமது மாவட்டத்தில்,
நமது நிறுவனத்தில், நமது உறவு வட்டத்தில், நமது நாட்டில்
எவ்வளவாக இருக்கிறது?

நாம் ஒவ்வொருவரும் 'நமது தேவையைக் கண்டறிய நிறைய மனக்கணக்குப் போட்டுப்பார்ப்பது அவசியம்! நிறையவே நாம் கூட்டிக் கழித்து, பெருக்கி வகுத்துப் பார்க்க வேண்டும்.. அப்போது தான் நமது உண்மையான தேவையை (The Demand for ourselves) நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும்!

அதுசரி.. நம்மைத் தேவை என்று நமது வீடும், நாடும், நிறுவனமும் எப்போது சொல்லும்?

நம்மால் அங்கே நிறையப் பயன் விளையும் போதுதானே.. அப்படியென்றால் நம்மாலான பயன் எவ்வளவு?

எந்தெந்த வகைகளில் நமது பங்களிப்பு இங்கே பகிர்ந்தளிக்கப் படுகிறது?

இதனை முழுமையாக நாம் உணர வேண்டுமெனில் இரண்டு முக்கிய விஷயங்களை நாம் உணர்ந்தாக வேண்டும். (i) நமது இலக்கு! (ii) நமது பொறுப்பு!

நமது இலக்கும் சரி, நமது பொறுப்பும் சரி இரண்டுமே பலப்பலவாக விரிந்து இந்தப் பிரபஞ்சமெங்கும் வியாபித் திருக்கிறது.. அப்படித்தானே?

முதலில், இலக்கை எடுத்துக் கொள்வோமே. குறுகிய கால இலக்கு, தொலை தூர இலக்கு எனவும், வீட்டு இலக்கு, நிறுவன இலக்கு, நாட்டு இலக்கு எனப் பற்பல இலக்குகளும் நம் முன்னே தொடுவானம் போலத் தெரிவதை மனக்கண்ணால் உணரும் பார்வை பெற்றுவிட்டால் நமக்குப் புரிதல் எளிதாகும்.

பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டாலோ, மகனாக, சகோதரனாக, நண்பனாக, கணவனாக, அலுவலராக, குடிமகனாக.. என நமக்கு ஓராயிரம் பொறுப்புகள்.

ஒவ்வொரு பொறுப்பிலும் நாம் பல்வேறு கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டி இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பொறுப்பிலும் நாம் ஒரு முன்னுதாரணமாகத் திகழ வேண்டியிருக்கிறது. அப்படித் திகழ வேண்டுமெனில், பல தியாகங்களைச் செய்யும் மனோபாவம் நமக்கு வாய்த்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. பல சின்னஞ்சிறு ஆசைகளை விட்டு விலக வேண்டும், தற்குறியான எண்ணங்களை விட்டு விலகி, மிகப்பெரிய வட்டமிட்டுக் கொள்ளவேண்டும். வட்டத்தின் விளிம்பை மெல்ல மெல்ல விரித்து உலகளாவும் மனம் பெற வேண்டும்.

மேற்கண்ட இலக்குகளையும் அவற்றை நிறைவேற்ற நாம் ஏற்றிருக்கும் பொறுப்புகளையும் இணைத்து வழுவாமலும்,

நழுவாமலும் மன உறுதியோடு நின்று, இடைவிடா முயற்சியின் மூலம் நாம் திட்டமிட்டு செயலாற்றும் போதுதான் நமது மதிப்பு தானாகவே உயரத் தொடங்கும்.

நாம் நமது இலக்கை உணராதவராக இருந்தாலோ, பொறுப்பை நிறைவேற்றத் தவறினாலோ நாம் உலகத்தின் பார்வையில் உயர்ந்தவராக நிலைக்க முடியாது.

சுமக்கும் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றப் போதுமான மனோ பலம் மிக மிக அவசியம். ஆக்கப்பூர்வமான மனோபாவம் கொண்ட ஒருவரால் மட்டுமே ஊக்கம் நிறைந்தவராக உழைக்கவும் உதவவும் முடியும். உயர்ந்த நிலையையும் அடைய முடியும்.

அடுத்ததாக ஒருவரின் மதிப்பானது, அவரிடமிருந்து வெளிப்படும் தனித்தன்மையைப் பொறுத்தும் அமைகிறது. இத்தனைக்கோடி மக்களை இந்தப் பிரபஞ்சம் பெற்றிருப்பதே ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் உள்ள தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தி அதன் மூலமாய் ஒரு மாற்றத்தை தரிசிக்கத்தான்.

அதாவது நாம் ஒவ்வொருவருமே முழுமையின் அங்கம். இப்படியும் சொல்லலாம்... நம் அனைவரின் ஒட்டுமொத்தமே இந்தப் பேரியற்கை என்னும் முழுமை.

உடலை எடுத்துக்கொண்டால், அதனுள் பொருந்தியிருக்கும் ஒவ்வொரு உறுப்புக்கும் ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்த்திருப்பதை நம்மால் உணர முடியும்.

‘கை’ என்னும் உறுப்பில் பொருந்தியிருக்கும் ஒவ்வொரு விரலுக்கும் ஒரு தனிச்சிறப்பு வாய்த்திருப்பதை நாம் அறிவோம்.

பெரு விரலின் தனித்தன்மை வேறு

சுண்டு விரலின் தனித்தன்மை வேறு

இடக் கையின் தனித்தன்மை வேறு

வலக் கையின் தனித்தன்மை வேறு

ஒன்றுக்கு ஒன்று ஈடாக முடியாது. ஆகவே ஒன்றை

இன்னொன்றினால் இடப்பெயர்ச்சி செய்யவும் முடியாது.
அதனதன் அளவில் அதுஅது சிறப்பிடம் பெற்றிருக்கிறது.

இந்த உண்மை நம் உள்ளத்தில் பதியும் போதுதான் நம்
ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் பொதிந்திருக்கும் தனித் திறமையைக்
கண்டெடுத்துக் கொண்டாடக் கூடிய உற்சாகமும் உத்வேகமும்
பிறக்கும்.

ஒருவரிடம் 'ஓவியத் திறமை' - பொதிந்து கிடக்கலாம்.

ஒருவரிடம் 'கவிதைத் திறமை' - பொதிந்து கிடக்கலாம்.

ஒருவரிடம் 'பேசும் திறன்' - பொதிந்து கிடக்கலாம்

ஒருவருக்கு 'அருமையான கையெழுத்து' - வாய்த்திருக்கலாம்.

ஒருவருக்கு 'வேகமாக வாசிக்கும் திறன்' - வாய்த்திருக்கலாம்.

ஒருவருக்குக் 'கணிதத்தில்' - தனித்திறமை வாய்த்திருக்கலாம்.

ஒருவருக்குத் 'தமிழில்' - தனித்திறமை வாய்த்திருக்கலாம்.

ஒருவருக்கு 'அறிவியலில்' - தனித்திறமை வாய்த்திருக்கலாம்.

ஒருவருக்கு 'வரலாற்றில்' - தனித்திறமை வாய்த்திருக்கலாம்.

ஒருவருக்கு 'மருத்துவத்தில்' - தனித்திறமை வாய்த்திருக்கலாம்.

ஒருவருக்கு 'சமையலில்' - தனித்திறமை வாய்த்திருக்கலாம்.

ஒருவருக்கு 'வாதாடுவதில்' - தனித்திறமை வாய்த்திருக்கலாம்.

ஒருவரிடம் 'தலைமைப்பண்பு' - சிறப்பாக வாய்த்திருக்கலாம்

ஒருவரிடம் 'வியாபார நுணுக்கம்' - இயல்பாக இருக்கலாம்.

ஒருவரிடம் 'இசை' - குடி கொண்டிருக்கலாம்.

ஒருவரிடம் 'சிற்பத்திறன்' - பொருந்தி இருக்கலாம்.

ஒருவரிடம் 'கணினி இயக்கத்திலோ, மென்பொருளின் வளர்ச்சியிலோ'
- தனித்திறன் வாய்த்திருக்கலாம்.

- இப்படியாக ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் என்ன
பொதிந்திருக்கிறது என்பதை அவரவரே கண்டுபிடிக்க முயல
வேண்டும்.

என்னைப் பொறுத்தவரை வாழ்க்கை என்பதே ஒரு கண்ணாமூச்சி போன்றதுதான். நாம் விளையாடும் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டில் ஒருவர் கண்ணைக் கட்டிவிட்டு, மறைந்திருக்கும் இன்னொருவரைக் கண்டெடுக்கச் செய்கிறோம்.

ஆனால்.. நாம் வாழப் பிறந்திருக்கும் வாழ்க்கையில் நமக்குள் ஒளிந்திருக்கும் உண்மையான நம்மை நாமே கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அப்படிச் கண்டுபிடித்து நம்மை நாமே முழு வீச்சோடு வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவே இந்த இயற்கையும் வாழ்க்கையும் என ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் நம்புகிறேன் நான்.

மிக முக்கியமான கேள்வி ஒன்று இப்போது நம்முள் எழலாம்...

“சரி என்னுள் ஏதோ ஒரு தனித்திறமை ஒளிந்து கிடக்கிற தென்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும் அதை எப்படி, எப்பொழுது கண்டெடுப்பது” என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? இது ஓர் அருமையான கேள்வி...

சிற்பக் கூடங்களிலும் அல்லது தெரு முனைகளிலும், நினைவு மண்டபங்களிலும் இன்றும் நாம் காணும் பல்வேறு சிற்பங்கள் யாவுமே பெரிய பாறைகளுக்குள் ஒளிந்திருந்தவையே, ஒரு சிற்பியின் பார்வை பட்டதும் அவற்றினுள் ஒளிந்திருந்த சிற்பம் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டது அல்லவா?

நமக்குள்ளே பல்வேறு திரைகளும், கதவுகளும், சுவர்களும் நமது தனித்திறமைகளை மறைத்து நிற்கின்றன. அவற்றை ஒவ்வொன்றாக விலக்கி, நமது உண்மை ரூபத்தைக் (சுயரூபத்தை) கண்டெடுக்க வேண்டும். அந்தப் பார்வை இரண்டு கண்களால் மட்டுமே பார்க்கும் பார்வையாக இல்லாமல் மூன்றாம் கண் கொண்டு நோக்கும் புதிய பார்வையாக மாற வேண்டும். ஒரு மூன்றாம் மனிதனாக நின்று நம்மை நாமே உற்றுக் கவனித்து, ஊன்றிக் கவனித்து, உரித்து உரித்துக் கண்டெடுக்க நாம் தயாராக வேண்டும். நம்மையே நாம் செதுக்கிக் கொள்ளும் அற்புதக்கலை தான் அது. அதற்குத் தேவையான பார்வையைத்தான் நாம் “விழிப்புணர்வு” என்றழைக்கிறோம்.

இத்தகைய ஆற்றல் நம்முள்ளிருந்தும் நமக்குப் பிறக்கலாம்.

அல்லது நமக்குள் உந்து சக்தியைத் தூண்டி விடக்கூடிய ஒரு சக்தி வாய்ந்த முன்னுதாரணம் ஒருவரை நாம் சந்திக்க நேரும்போது அது இயல்பாக வாய்த்து விடலாம்.

ஆனால் அத்தகையதொரு நேரமும், காலமும் தானாகவே நேருமென்று காத்திருந்தால் அது நடவாது, மாறாக நமக்குள் “நம்மைக் கண்டெடுத்தல்” என்பது ஒரு தேவையாக உணரப்பட்டு, தீவிரமான தாகமாக, அணையாத நெருப்பாக, உருவெடுக்கிற போதுதான் அத்தகைய தேடல் நமக்குள் தொடங்கும்.

அத்தகைய தேடலை நாம் ஒவ்வொருவரும் தொடங்கிவிட்டாலே நாம் சரியான பாதையில் பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று பொருள். நாம் அடைய வேண்டிய இடம் வெகு தொலைவிலில்லை என்பதன் அடையாளமே அத்தகைய தேடல். அந்தத் தேடல் உள்ளும் நிகழ வேண்டும், புறமும் நிகழ வேண்டும் ஏனெனில் வாழ்க்கை என்பதே உள்ளும் புறமுமாய் நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கும் ஊடாட்டமே ஆகும்.

இப்படித் தேடல் தொடங்குகிற போது...

- ♦ கீழே விழுந்த ஆப்பிளிலிருந்து ஈர்ப்பு விசையை நியூட்டன் கண்டெடுத்தது போல்...
- ♦ குளித்துக் கொண்டிருந்த போது மிதத்தலுக்கான கோட்பாட்டை ஆர்க்கிமெடிஸ் கண்டெடுத்ததுபோல்...
- ♦ இந்தியப் பெருங்கடலில் பயணித்து இந்தியாவை கொலம்பஸ் கண்டெடுத்தது போல்.
- ♦ அமெரிக்காவைக் கண்டெடுத்த அமெரிக்க வெஸ்புகியைப் போல்.....
- ♦ பொங்கும் உலையைக் கண்டபோது - நீராவி இயந்திரத்திற்கான அடிப்படையை - ஸ்டீபன்சன் மற்றும் வாட்ஸ் கண்டெடுத்ததைப் போல்..
- ♦ போதிமரத்துடியில் அமர்ந்திருந்தபோது ஒரு சித்தார்த்தன் தனக்குள் புதைந்திருந்த புத்தனைக் கண்டு கொண்டது

உண்மையான நம்மை ஒருநாள் நமது வாழ்வின் அமைதியான வெகு இயல்பான பொழுதில் கண்டெடுக்க முடியும் என்பதில் ஐயமில்லை. தேடல் நிறைந்த உள்ளங்களுக்கு அத்தகைய பொழுது வெகு விரைவில் வந்தே தீரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தேவை உள்ளார்ந்த தீவிரமான தேடல் மட்டுமே.....

அந்தத் தேடலே நம்மை மதிப்பு மிக்கவராய் ஆக்கவல்ல - நமது தனித்தன்மையை, தனிச்சிறப்பை நமக்கு உணர்த்தி விடும்! எனவே நாம் நமது தனிச்சிறப்பைக் கண்டெடுக்கும் தேடலைத் தொடங்குவோமா, நண்பர்களே?

சரி.....

நமது தனித்தன்மையைக் கண்டெடுத்து நமது தேவையைப் பிறருக்கு உணர்த்திவிடுகிறோம். என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இவற்றின் மூலம் நிச்சயமாக நமது மதிப்பு உயர்ந்துவிடும். இப்படி மதிப்பு உயரும்போதுதான் நமது விலை மிகவும் அதிகமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

நமக்கான விலையை எதனெதன் மூலமெல்லாம் அடையாளம் காணலாம்? அது பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படும் இப்போது.. நமது விலையின் வடிவங்களை அடையாளம் காண்போமா?

- ✓ நமது விலை என்பது நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அன்பின் வடிவில் அமையலாம்.
- ✓ நமக்குக் கிடைக்கவிருக்கும் பணம் அல்லது சம்பளத்தின் வடிவில் அமையலாம்.
- ✓ நமக்குக் கிடைக்கவிருக்கும் பதவியின் வடிவாகவும் அது அமையலாம்.
- ✓ நமக்குப் பலரிடமிருந்தும் பல வகையிலும் வந்து சேரும் ஆதரவு மற்றும் வாழ்த்துக்களாகவும் அது அமையலாம்.
- ✓ நம்மை வந்தடையும் பல்வேறு விருதுகள், பரிசுகள் மற்றும் பாராட்டுக்கள் மூலமாகவும் அது நிர்ணயிக்கப்படலாம்.

மேற்கண்ட அன்பாயினும் சரி, ஆதரவாயினும் சரி, பணமா

யினும் சரி, பதவியாயினும் சரி, விருதுகளாயினும் சரி, பாராட்டுகளாயினும் சரி.... எல்லாமே நமது விலையின் வெவ்வேறு வடிவங்களே ஆகும்.

இப்படிப்பட்ட நமது விலையை மேலும் மேலும் உயர்த்திக் கொள்ளும்போது நாம் போட்டிகளைச் சந்திக்காமல் இருக்க முடியாது. அந்தப் போட்டிகள் எல்லாமுமே நாம் சமாளிக்க வேண்டிய சவால்களே அன்றி வேறில்லை. அவை தடைகளைப் போலக் காட்சி அளித்தாலும் அந்தச் சவால்களில்லாமல் நாம் நினைத்த இடத்தை உயரத்தை அடையவே முடியாது.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் இவற்றுள் எது தடை? பஞ்ச பூதமே நமது பிறப்புக்குக் காரணம்... அவையே நம் உயிர்ப்புக்கும் உயர்வுக்கும் காரணம். அவை எப்படித் தடையாக இருக்க முடியும். தடை போலத் தோன்றும் அவை வெறும் தோற்றப்பிழையே அன்றி வேறில்லை.

“இவை யாவும் தடையல்ல, மாறாக நமக்கு உதவவல்ல பெரும்படை” என்பதை எப்போது புரிந்து கொள்கிறோமோ அப்போது நாம் சாதிப்பதற்கான ஆயுதங்கள் நம் வசப்பட்டுவிடும் என்பதில் ஐயம் ஏதும் இல்லை.

சரி... சவால்களை சந்திக்கக்கூடிய சக்தியைப் (திறனை, நேர்த்தியை) பெற்று சகலகலா வல்லவனாக வல்லமை பொருந்திய நாயகனாக, ஆயிரத்தில் ஒருவனாக நாம் வளர்வது எப்படி?

‘வளர நினைத்தால் வளரலாம்

வழியா இல்லை நாட்டிலே?’

சாதனைத் திறனைப்பெற வேண்டுவோர் புரிந்துகொள்ள வேண்டியவற்றை இப்போது காண்போம்.

சாதனைத் திறனுக்கு மூன்று முனைகள் உண்டு. (சாதனைத் திறன் என்பது மும்முனை ஆயுதமாகும்)

முதல் முனை : மனோபாவம்

இரண்டாம் முனை : திறமை

மூன்றாம் முனை : அறிவு

இவை மூன்றையும் சரியாகப் புரிந்துகொண்டால் அவற்றை நம் வசப்படுத்திக் கொள்வதொன்றும் கடினமானதல்ல..

(1) மனோபாவம்:

அதென்ன 'மனோபாவம்'? இது நல்ல கேள்வி. மனோபாவம் என்பது மனதின் தன்மையைக் குறிக்கிறது. மனதின் பக்குவத்தைக் குறிக்கிறது. மனதின் தன்மையை இரு வகையாகப் பகுத்துப் பார்க்கலாம்.

முதலாம் வகை மனோபாவம் ஆக்கப்பூர்வமானது. அதை நேர்மறையானது என்றும் கூறுகிறோம்.

ஏனெனில் அது எப்போதும் உடன்பாட்டுடன் இருப்பது. நல்லவற்றை ஏற்றுக்கொள்வது. எதையும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முயல்வது. முயற்சி செய்யத் தயாராக இருப்பது. தன்முனைப்பு மிக்கது. தன்னம்பிக்கை மட்டுமல்ல நன்னம்பிக்கையோடும் நடைபோடுவது, உதவ முன்நிற்பது போன்ற பல்வேறு அற்புதமான குணாதிசயங்களை உள்ளடக்கிப் பண்பட்ட நிலம்போல விரிந்து கிடப்பதே நேர்மறை மனோபாவமாகும். இந்த மனோபாவம் நமது இளமைக்கால அனுபவங்களுக்கேற்ப, நிறைவாகவோ, குறைவாகவோ நம்முள் காணப்படலாம். ஆனால் போதிய கவனத்தோடும், தன்னுணர்வோடும் பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டால் இந்த மனோபாவம் நமக்குள் போதிய முதிர்ச்சியை ஏற்படுத்த வல்லதாகும்.

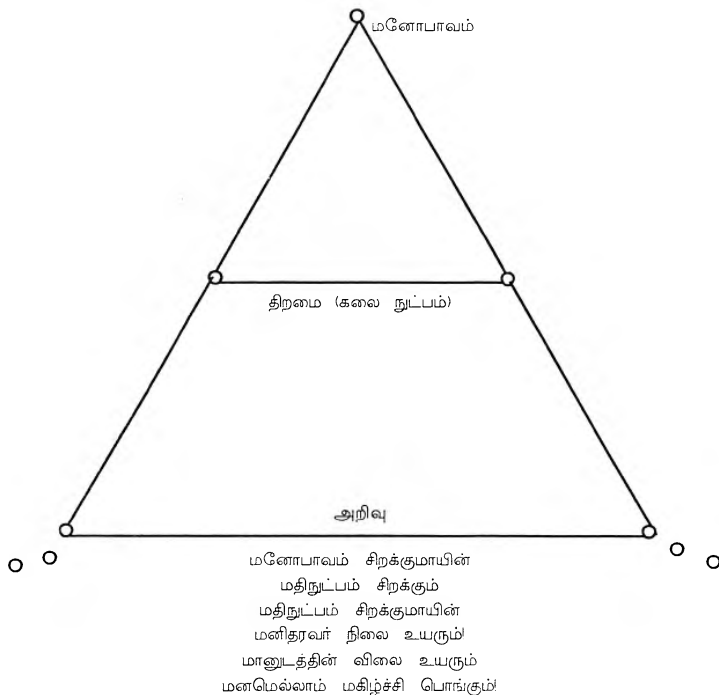
இரண்டாவது வகையெனக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் மனோபாவமானது, எதிர்மறையாகச் செயல்பட வைப்பது. நாசகரமான எண்ணங்களை மனதினுள் வளர்ப்பது. எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளாதது, எதிர்த்து நிற்பது, மாற்றங்களை மறுதலிப்பது எப்போதும் தீமையானவற்றையே எண்ணிக்கொண்டிருப்பது இதுவும் ஒருவரின் இளமைக்கால அனுபவத்திற்கேற்ப மனதினுள் குடிகொண்டிருப்பது.

இந்த இரண்டில், முன்னர் குறிப்பிட்ட நேர்மறை மனோபாவமே உயர்ந்தது, உகந்தது, உன்னதமானது இந்த மனோ

பாவமே அனைவராலும் ஆராதித்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவது, இந்த மனோபாவம் நமக்குள் அமைந்து விடுமெனில், 'நமது விலை' நிச்சயமாக உயர்வானதாகவே குறிக்கப்படும். நமது மதிப்பை உயர்த்துவதில் மேற்கண்ட நேர்மறை மனோபாவத்தின் பங்கு மிகவும் அதிகமானது.

'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்' என்பதைப்போல் உயர்ந்த எண்ணங்களைக் கொண்ட மனமானது விலை மதிக்க முடியாததாக உயர்ந்து நிற்கிறது.

இத்தகைய மனோபாவம் வாய்த்து விட்டால், நமக்குத் தேவையான திறமைகளையும் அறிவையும் வளர்த்துக்கொள்வதிலும் எத்தகைய சிக்கலும் ஏற்படாது. இதையே "It is attitude more than Aptitude which determines one's altitude" - என்கிறது ஓர் ஆங்கிலப் பழமொழி. அதாவது ஒருவரின் உயரத்தைத் தீர்மானிப்பதில் மதிநுட்பத்தை விடவும் மனோபாவமே பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. என்கிறது அது.

இப்போது புரிகிறதா மனோபாவத்தின் மகத்துவம்! இத்தகைய மனோபாவத்தைக் கைவரப் பெறுதல் நமது மதிப்பை உயர்த்துவதில் பெரும்பங்கு வகிக்கும்!

(2) அடுத்த முனையானது: திறமையாகும். இதனை கலைநுட்பம் என்றும் அழைக்கலாம். அதென்ன திறமை, என்கிறீர்களா? எதையெல்லாம் நமது இடைவிடாத பயிற்சிகளின் மூலம், நம்மால் வளர்த்துக்கொள்ள முடிகிறதோ அதனைத் திறமை என்கிறோம். திறமையென்பது நமக்குள் பொதிந்து கிடப்பது. அதனைக் கண்டெடுத்து மீண்டும் மீண்டும் பயன்படுத்தும்போது அல்லது வெளிப்படுத்தும்போது அது மேலும் மேலும் கூர்மையடைகிறது.

இதையே 'சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்' என்கிறது பழமொழி.

ஆகவே நாம் அறிந்து கொண்டவற்றை அனுபவமாக்கிக் கொள்கிறபோது அது ஒரு அற்புதமான திறமையாக நமக்குள் வடிவெடுத்து விடுகிறது. அப்படி நமக்குள் பன்முகத் திறமைகள் வந்து குவிகிறபோது சாதனை புரிவது என்பது மிகவும் சாதாரணமாகி விடும்.

சைக்கிள் ஓட்டுவது, கோலம் போடுவது, சமையல் செய்வது, கவிதை எழுதுவது, ஒவியம் தீட்டுவது, சிற்பம் வடிப்பது, கையெழுத்து அழகாவது, வேகமாக வாசிப்பது, நீச்சலடிப்பது, மலைஏறுவது, விமானம் ஓட்டுவது எனப் பல்வேறு திறமைகளும் பழகப் பழக வசப்படுபவையே என்பதை நாம் மறக்கலாகாது.

“கைத்தொழில் ஒன்றைக் கற்றுக்கொள்

கவலை உனக்கில்லை ஒத்துக்கொள்” என்கிறது தமிழ்.

இன்றோ நாம் பல்வேறு திறமைகளைக் கற்றுக்கொண்டு பன்முக மனிதனாக வாழ வேண்டிய அவசியத்திலும் அவசரத் திலும் இருக்கிறோம் என்பதுதான் உண்மை.

(3) மூன்றாம் முனையானது:

‘அறிவி’ன் திட்பத்தைக் குறிப்பதாகும். அறிவென்பது அளவற்ற வற்றை அளக்க முயல்வதாகும். நாம் அறிந்து வைத்துக்கொள்ள

வேண்டியது ஏராளமானது. கடல்போல விரிந்து கிடக்கிறது.

இதையே ஒளவை

'கற்றது கையளவு, கல்லாதுது உலகளவு' என்கிறார்.

எண்ணற்ற துறைகளாய் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது அறிவுலகம். இதைத் தவிர பொது அறிவெனவும் - பகுத்து வைத்திருக்கிறது மானுடம். இவற்றை நாம் விரிவு செய்து கொள்ளல் அவசியமாகும். ஏனெனில் 'அறிவே அற்றங்காக்கும் கருவி' என்கிறார் வள்ளுவரும்.

- ❶ தகவல்கள், புள்ளி விபரங்கள்
- ❷ உண்மைகள்
- ❸ வரலாற்று அறிவு
- ❹ புவியியல் அறிவு
- ❺ மொழி அறிவு
- ❻ கணிப்பொறி அறிவு
- ❼ பொறியியல், கணிதம்
- ❽ மருத்துவம்

-என விரியும் பற்பலவற்றில் சிறுசிறு துளிகளையாவது நாம் பருகி நம்முள் விருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும். இப்படி அறிவு விசாலமடையும் போதுதான் நமது விலாசமும் விண்ணில் பொறிக்கப்படும்.

சரி... அறிவை எப்படிகெல்லாம் வளர்த்துக்கொள்வது என்கிறீர்களா? வழியா இல்லை...

மனமிருந்தால் போதும்.. இந்தக் காலத்தில் வழிகள் ஏராளம். எனினும் எடுத்துக்காட்டாய் சில:

- ❶ நூல் பல வாசிக்கலாம்
- ❷ வல்லுநர்களோடு விவாதிக்கலாம்
- ❸ அறிந்தவற்றை அலசி ஆய்வு செய்யலாம்
- ❹ மெய்ப்பொருளைத் தேடி உள்முகப் பயணம் தொடரலாம்
- ❺ எண்ணற்ற ஊடகங்களை முறையாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்
- ❻ பல்வேறு கருத்தரங்குகள் மற்றும் ஆய்வரங்குகளில் பங்கேற்றும் பயன்பெறலாம்

- ௦ இணையத்தளங்களில் தேடி புதியவற்றைக் கண்டெடுக்கலாம்
- ௦ இவை தவிர கேள்விகள் மூலம் பிறரிடமிருந்தும் அறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இவையெல்லாம் முறையாக நிகழ வேண்டுமென்றால், நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ‘நேரத்தைச்’ சரியாகப் பயன்படுத்தப் பழக வேண்டும். நேர விரயத்தை, சோம்பலை, தூக்கத்தை, ஒத்திவைப்பதை, அரட்டை அடிப்பது போன்ற பயனற்றவற்றை யெல்லாம் தவிர்த்துவிட்டு, கவனத்தைக் குவிக்கப் பயில வேண்டும். கருமமே கண்ணாக வேண்டும்...

“மெய் வருத்தம் பாரார்

பசி நோக்கார்

கண் துஞ்சார்.. கருமமே கண்ணாயினார்”

என்கிறது தமிழ்... ஆமாம் அன்னை மொழி சொல்வது அத்தனையும் உண்மை

அறிவைப் பெருக்குவோம்...

அறிவு பெருகினால் அச்சம் விலகும்

அச்சம் விலகினால், நம்பிக்கை முளைக்கும்

நம்பிக்கை முளைத்தால் முயற்சி துளிர்க்கும்

முயற்சி முற்றுப்பெறாமல் வளரும்போது சாதனை என்பது சாதாரணமாகிப் போகும். பிறகென்ன, ஒவ்வொரு விதையும் மரமாகும். நிழல் தரும், கனிதரும், மழை தரும், காற்றைச் சுத்தம் செய்து கனவை நனவாக்கும்...

பயன்பாடு அதிகரித்தால் விலை அதிகரிக்கும் என்பதில் ஐயமேதும் உண்டோ? வாருங்கள், பயன்படுவோம்! பெரும் விலை பெறுவோம்!

எனவே நண்பர்களே....

நமது அறிவும்

நமது திறமையும்

நமது மனோபாவமும்

நமக்கென நாம் குறித்திருக்கும் இலக்கும்

நமக்கென நாம் கொண்டிருக்கும் பொறுப்பும்

நமக்கு நாமே கண்டெடுத்திருக்கும் தனித்திறமையும்

நமது இருப்பை நமது தேவையை

நம்மைச் சார்ந்தோரிடம் நாம் உணர்த்தியிருக்கும் தன்மையையும்
பொறுத்து நமது விலை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது

நாளடைவில் இந்த விலை உயர வேண்டும். இந்த விலை
உயர்வே நம் வாழ்வின் தரத்தை நிர்ணயிப்பதாக அமைகிறது

விலை உயர்வு என்பது ஒரே நாளில் நிகழ்ந்து விடுவதல்ல.
ரோம் நகரம் ஒரு நாளில் கட்டப்பட்டதல்ல என்பார்கள். அதே
போல இதுவரை எதையும் தொடங்கவில்லையென்றாலும்
சுவலையில்லை. இன்றே தொடங்குவோம். ஏனெனில் எப்போதுமே
எதையுமே தொடங்காதிருப்பதைவிட இப்போதே ஒன்றைத்
தொடங்குதல் அவசியம். அதுமட்டுமல்ல எந்த ஒரு தொடக்கமும்,
இலக்கை அடையக் குறிப்பிட்ட கால அவகாசம் வேண்டும்.
நினைத்ததை அடைய வேண்டுமெனில் சகிப்புத்தன்மையும்
வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல... நம் மீது நாம் கொள்ளும் திடமான
நம்பிக்கையும், தளராத முயற்சியும், திட்டமிட்ட செயல்பாடும்,
தொடர்ந்து வெளிப்படும் போது நாம் விழைவதையெல்லாம்
நம்மால் விளைவித்துக் காட்ட முடியும்.

விலை உயர்வென்பது வாழ்க்கைத் தரமென்பதால் நாம்
ஒவ்வொருவரும் நமது விலையை உணர்த்துவதையே நம் வாழ்வின்
குறிக்கோளாக்கிக் கொள்வோம்!

நமது விலை உயர்வு என்பது நமது நிலை உயர்வை நிலை
நாட்டும் அளவுகோல் என்பதை நாம் அறிந்து, புரிந்து, உணர்ந்து
தெளிந்தால் - நம் அனைவரின் வாழ்வும் சிறக்கும் என்பதில்
எவ்வித ஐயமுமில்லை.

உங்கள் சாதனை

“வெற்றி” - இந்த வார்த்தையை உச்சரிக்காத வாயே சமீப காலத்தில் இருக்க முடியாதினெக் கருதுகிறேன். “நீங்கள் வெல்ல முடியும்” “வெற்றி நிச்சயம்” “வெற்றிச் சூத்திரம்” “வெற்றிப்படிசுள்” என முழங்காத ஊடகங்களே இல்லை எனலாம். ஐயமில்லை இது விழிப்புணர்ச்சியின் வெளிப்பாடுதான் என்றாலும்

“வெற்றி வெற்றி” என்னும் வார்த்தை பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

வெற்றி என்பது போட்டியில் வெல்வதைக் குறிக்கிறது...
அல்லவா?

இங்கே யாருக்கு யார் போட்டி? நமக்கு நாமே எப்படிப் போட்டியாக இருக்க முடியும். அதுமட்டுமல்ல...

“வெற்றி” எனச் சொல்லும்போது ‘தோல்வி’ என்றொரு உட்பொருளும் உடனே மனதை உறுத்தத் தொடங்குகிறது அல்லவா?

அதுமட்டுமல்ல ஒருவரின் வெற்றி என்பது இன்னொருவரின் தோல்விக்குக் காரணமாக இருத்தல் சரியாகுமா? ஒருவரின் தோல்வியில்தான் இன்னொருவரின் வெற்றி என்பது முறையாகுமா?

இது வேண்டுமானால் ஒரு விளையாட்டு மைதானத்துக்கோ அல்லது போர்க்களத்துக்கோ பொருந்துவதாக அமையலாம். ஆனால் வாழ்க்கைக்கு?

ஒருவரின் வாழ்க்கை என்பது இன்னொருவரின் வாழ்க்கைக்கு எப்படிப் போட்டியாக அமைய முடியும்?

மேலும் ‘வெற்றி வெற்றி வெற்றி’ என்று ஓயாமல் ஓடத் தொடங்கும்போது நாம் வாழ்வில் பற்பல முக்கியமான கூறுகளை இழக்க வேண்டிவரும்...

அப்படி இழப்பதன் மூலம் அடையப் போவதுதான் என்ன? பணமா? புகழா, பதவியா அல்லது வேறென்ன?

மேலும் வெற்றியை மட்டுமே குறியாகக்கொண்டு இயங்கும் போது மனம் பல்வேறு யுத்திகளைக் கையாளத் தொடங்குகிறது... அந்த யுத்திகள் சூழ்ச்சிகளாக மாறத் தொடங்கினால் அது மானுடத்திற்கே எதிரானதாக அமைந்துவிட ஏதுவாகிறது என்பதை நாம் மனதில் கொள்ளவேண்டும்.

வேறொரு விஷயமும் இங்கே நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டுவது அவசியம்.

வெற்றி பெற்றே தீர வேண்டும்; வெற்றி பெற்றே தீருவேன் என்றெல்லாம் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு உறுதியான நம்பிக்கையோடு செயல்பட்டு இறுதியில் நாம் எண்ணிய காரியம் ஏதோ ஒரு சூழலால் தடைப்பட நேரும்போது மனம் ஒரேயடியாகப் பாதாளத்தில் விழுந்துவிட்டதைப் போன்ற அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகிறது. அதுமட்டுமல்ல தோல்வியை எதிர்பார்க்காமல் (எண்ணிக்கூடப் பார்க்காமல்) முயற்சி செய்யும் மனதுக்கு இந்த முதற்தோல்விகூட முழுத்தோல்வி போன்ற ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி ஒருவரின் முன்னேற்றப் பயணத்திற்கு முற்றுப்புள்ளியாய் அமைந்துவிட நேருகிறது.

அவர் மீண்டும் அந்தப் பாதாளத்திலிருந்து எழுந்து மறுபடி ஒரு புதிய பயணத்தைத் தொடங்குவதற்கு மிகப்பெரிய ஊக்கமும், உற்சாகமும் தேவைப்படுகிறது. அத்தகைய தூண்டுதலைக் கொடுப்பதாக சூழ்நிலை அமைவது வெகு அரிதாகிவிடும்போது அவர் தமது முயற்சிகளையே முழுமையாகக் கைவிட்டு விடும்படியாகப் பின்னோக்கித்தள்ளப்படுகிறார்.

அவரது பேச்சும் நடவடிக்கைகளும் எதிர்மறையாக வெளிப்படத் தொடங்குகின்றன. அவரிடம் வெகு விரைவிலேயே விரக்தி குடிகொண்டுவிடுகின்றது. ஆகவேதான் வெற்றி வெற்றி எனப் பேசிவரும் முறையைத் தவிர்த்து அதற்கு மாற்றுச் சொல்லாகச் சாதனையைப் பயன்படுத்தத் தொடங்க வேண்டும்.

“சாதனை” என்று சொல்லும்போது அது வேறு யாரையும் வீழ்த்துவதைக் குறிக்கவில்லை. அதுமட்டுமல்ல “வெற்றி” எனக் குறிப்பிடும்போது அதனை அடைவதற்கு இடர்ப்பாடாக இருப்பவற்றை “தடைகள்” என்னும் சொல்லால் குறிப்பிடத் தொடங்குகிறோம். ஆனால்

நாம் “சாதனை” எனக் குறிப்பிடும்போது எதிர்ப்படும் இடைஞ்சல்களை “சவால்கள்” என்றே குறிப்பிடுகிறோம் இப்படிச் குறிப்பிடும்போது சவால்களா? சந்தித்தே தீர வேண்டும் என்னும் உத்வேகமும் உற்சாகமும் நமக்குள் ஊற்றெடுப்பதை உணர முடிகிறது.

அதுமட்டுமல்ல

“வெற்றி” என்பது நினைத்ததை அடைவது” என்னும் பொருளில் பயன்படும்போது அந்த நினைவு தவறான ஒரு இலக்காகவும் அமைந்திருக்கக்கூடும். அதை அடைவதுகூட ஒரு தனிமனிதனைப் பொறுத்தவரைக்கும் வெற்றியாகக் கருதப்படலாம். ஆனால் சாதனை என்று சொல்லும்போது சாமானியர்களாலும் சற்றே முயன்றால் அடைந்துவிடக்கூடிய சரியானதொரு இலக்கைக் குறிப்பிடும் சொல்லாக அது விளங்குகிறது.

மேற்கண்ட பல்வேறு காரணங்களால் உங்களுக்குச் சம்மதமெனப்படுமானால் இனி நமது அகராதியை வெற்றி என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாக சாதனை என்னும் சொல்லால் அலங்கரிக்கலாம் என்றே கருதுகிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல சாதனை என்பது பயனுள்ள ஒரு காரியத்தை ஆக்கப்பூர்வமான காரியத்தைப் குறிப்பதாக அமைகிறது. மேலும், தான் ஏற்படுத்தியதொரு சாதனையை தானே தனது அடுத்த சாதனையின் மூலம் புறந்தள்ளி உளமார மகிழ்ச்சி அடையலாம். அதாவது ஒரு சாதனைக்கு இன்னொரு சாதனையையே ஏணிப்படியாக அமைத்துக்கொள்ளலாம் சரி...

- சாதனை எப்போது உருவாகிறது?
- சாதனைக்கான சாத்தியக்கூறுகள் என்னென்ன?
- சாதனை மனோபாவம் எப்படி இருக்கும்?
- சாதனை படைத்தவர்களின் வரலாற்றுப் பின்னணி, என்னென்ன?

“வெற்றி” என்பது பாதிப்புகளை ஏற்படுத்த வல்லது ஆனால் “சாதனை” என்பது பாதிப்பதில்லை!

வெற்றி

வெறியாய் மாறலாம்

நெறிபிறழ் நேரலாம்

வெறுப்பைச் சம்பாதிக்கலாம்

வேதனைகளை வழங்கலாம்
 எப்படியும் பெற முயலலாம்
 எதையும் விலையாய்க் கொடுக்க நேரலாம்
 ஏனெனில் வெற்றிச்சிந்தனை என்பது

முறுக்கேற்றப்பட்ட அல்லது முறுக்கப்பட்ட கம்பியைப்போல
 வேகமாகச் செயல்படத் தூண்டலாம். ஆனால் வாழ்க்கைக்குத்
 தேவை வேகம் மட்டுமல்ல.. விவேகமுமாகும் அத்தகைய விவே
 கத்தைக் குறிக்கும் சொல்லே சாதனை ஆகும். அதுமட்டுமல்ல...

“சாதனை” என்னும் சிந்தனை சகிப்புத்தன்மையின் கருப்பை

ஒரு சாதனையாளரின் அடையாளங்கள்:

- ★ அவர் சகிப்புத்தன்மை மிக்கவராய் இருப்பார்
- ★ சலிப்பின்றி பயணத்தைத் தொடர்பவராய் இருப்பார்
- ★ சற்றும் துவள மாட்டார்
- ★ சிக்கல்கள் அவருக்குச் சவால்களாகவே தெரியும்
- ★ சபிக்க மாட்டார்
- ★ சலனப்படமாட்டார்
- ★ பொறுமை அவருக்கு வசப்படும்
- ★ புதியபார்வை கொண்டவராய் இருப்பார்
- ★ ஆக்கப் பூர்வமானவராய் இருப்பார்
- ★ ஊக்கம் நிறைந்தவராய் இருப்பார்
- ★ சுயசிந்தனை, சுயமதிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாடு மிக்கவராய் இருப்பார்.

சாதனைக்கான அறிகுறி.

- ➔ பொதுப்பயன் நோக்குவது
- ➔ பொறுமை காப்பது
- ➔ மெல்ல மெல்ல முன்னேறுவது
- ➔ எடுப்பது அல்ல கொடுப்பது

எது சாதனை?

“சாதாரணமான காரியம் சாதனையல்ல” என்றொரு எண்ணம் நமக்குள் பதிந்துகிடக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, நாம் சாதாரணமானவர்கள்; சாமானியர்கள்; நம்மால் அசாதாரணமானவற்றைச் செய்ய இயலாது என்னும் அவநம்பிக்கையும் நம்முள் ஊன்றிக்கிடக்கிறது.

அல்லது வேறு யாராலும் செய்ய முடியாததை நாம்செய்து காட்டுவதே சாதனை என்னும் தவறான கருத்தும் நம்முன் புதைந்திருக்கிறது; அதுவே நம்மைப் புதைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறது.

ஒரு உண்மை தெரியுமா?

உலகில் பிறக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் அவனது சூழலில், அவனது காலத்தில், அவனது தகுதியில், அவனது இடத்தில் ஏதோ ஒன்றைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான். அவற்றைச் சாதனையெனத் தீர்மானிப்பது அவனது சூழலோ, அவனது காலமோ, அவனது இடமோ தானே அன்றி வேறில்லை!

சாதனைகள் என்பவை

உலக அளவிலானதாக இருக்கலாம்.

நாட்டின் அளவிலானதாக இருக்கலாம்

மாநில அளவிலானதாக இருக்கலாம்

மாவட்ட அளவிலானதாக இருக்கலாம்

ஊரின் அளவிலானதாக இருக்கலாம்

தெருவின் அளவிலானதாக இருக்கலாம்

குடும்ப அளவிலானதாக இருக்கலாம்

நிறுவன அளவிலானதாக இருக்கலாம்

தனிமனித அளவிலானதாக இருக்கலாம்.

அதுமட்டுமல்ல... அந்தச் சாதனையானது

அறிவியல் துறை சார்ந்ததாகவோ

கலைநுட்பம் சார்ந்ததாகவோ

கணிப்பொறித் துறை சார்ந்ததாகவோ

இலக்கியத் துறை சார்ந்ததாகவோ

ஆன்மீகத் துறை சார்ந்ததாகவோ

விளையாட்டுத் துறை சார்ந்ததாகவோ இருக்கலாம்!

மக்களுக்குப் பயன்படும் எதுவாகவும் அது இருக்கலாம். சைக்கிளை ஊன்றிக் சவனியுங்கள்; அதைப் போன்றதொரு எளிய வாகனத்தைக் கண்டுபிடித்திருப்பது மிகப் பெரிய சாதனையாகும். மனிதன் தீயைக் கண்டுபிடித்ததும், சக்கரத்தைக் கண்டுபிடித்ததும் தொலைபேசி, தொலைக்காட்சி மற்றும் இன்று தம்முள் உலகத்தையே உள்ளடக்கிக் கொண்டு காட்சியளிக்கும் கணிப்பொறியைக் கண்டுபிடித்ததும் உலகமகா சாதனைகள் என்றாலும் இன்னும் ஆங்காங்கே அவரவரர் தேவைக்கேற்ப, தேங்காய் பறிக்கும், உரிக்கும் எந்திரமும், தண்ணீர் இறைக்கும்

எந்திரமும் என எண்ணற்ற சிறுசிறு அன்றாடத் தேவைகளுக்குத் தீர்வுகாணும் வண்ணம் “சாதனைகள்” நிகழ்ந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன. விளையாட்டிலோ, அன்றாடம் சாதனைகள் முறியடிக்கப் பட்டுக்கொண்டே இருப்பது கண்கூடு அல்லவா?

மதிப்பெண்ணில் எத்தனையோ மாணவர்கள் சாதனைகள் புரிந்திருக்கிறார்கள். நல்லாசிரியர்களாய் எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் சாதனைகள் புரிந்திருப்பார்கள்.

ஆணையராய், எழுத்தாளராய் - எத்தனையோ

பேர் ஆங்காங்கே சாதனைகள் புரிந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள்.

இப்போது பாருங்கள். எல்லா சாதனையாளர்களையும் எல்லோரும் அறிந்துவைத்திருக்க முடியுமா?

அல்லது

சாதனை புரிவோர் எல்லோருமே வெளியில் தெரிந்து விடுகிறார்களா?

கோடிக்கணக்கான சாதனையாளர்கள் உலகம் முழுவதும் இருக்கின்றனர். என்றாலும் நாம் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலரையே அறிந்திருக்கிறோம். நாம் அறியவில்லை என்பதற்காக அவை சாதனைகள் இல்லாமல் போய்விடுமா?

நீங்கள் இன்றே புறப்பட்டு ஒரே ஒரு ஊரில் ஒரு ஆய்வு செய்து பாருங்கள். அங்கே குறைந்தது 10 பேர் ஒரு சாதனையைச் செய்திருப்பார்கள். அவர்களின் அப்பா காலத்தில் இல்லாத ஒன்றை இவர்கள் செய்து முடித்திருப்பார்கள்.

* ஒரு சமூக நல மையத்தை உருவாக்கி இருப்பார்கள்.

* ஒரு சிறு நூலகத்தை ஏற்பாடு செய்திருப்பார்கள்.

* தொடர்ந்து ஒரு இரத்ததான இயக்கத்தை நடத்தியிருப்பார்கள்

* ஒரு சிறு பள்ளியைத் தொடங்கியிருப்பார்கள்.

* ஒரு சிறு பத்திரிகையை நடத்தியிருப்பார்கள்.

அதே போல, உங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு ஹோட்டல் உரிமை யாளரை அணுகிப் பேசிப் பார்த்தால் தெரியும் அவரது பின்புலமும், அவரது சாதனைகளும்.

நிராதரவாக ஒரு காலத்தில் நின்றிருப்பார். கடந்த 30 ஆண்டுகளில் அவர் கடந்து வந்த காட்டாறுகள் பற்பலவாக இருந்திருக்கும். ஆனால் இன்று பலரின் கண்கள் கூசும்படியான வெளிச்சத்தில் மின்னுபவராகக் காட்சியளிப்பார்.

பலரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படித்துப் பாருங்கள் அவரவர் கடந்துவந்த பாதைகள் புலப்படும். சாதனைகள் ஒருநாளில்

ம. திருவள்ளுவர் ■ 31

நிகழ்வதில்லை. அதேபோல ஒரே ஒரு தனிமனிதனால் மட்டுமே ஆவதுமில்லை. முயற்சி மட்டுமே தனிமனிதனுடையது. தேடல் மட்டுமே தனிமனிதனுடையது. அதனைத் தொடர்ந்து வரும் காலம், இடம், பொருள் ஆதரவு எல்லாவற்றுக்குமே நாம் காத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் கண்டிப்பாகக் காலம் கனியும். நாம் நினைப்பதையெல்லம் நடத்திக்காட்ட முடியும்.

நம்மிடம் இல்லாத திறமைகளா? நம்பிக்கை இருந்தால் போதும். ஒரு இலக்கைக் குறித்துக்கொண்டு எடுத்தடி வைக்க வேண்டும்; புதிதாக ஒரு ஊரை, ஒரு வீட்டைத் தேடிச் செல்பவர் அந்த ஊரின் பெயரையோ நபரின் பெயரையோ சொல்லிச் சொல்லி ஆங்காங்கே கேட்டுக்கொண்டே முன்னேறிச் சென்று அந்த ஊரை, அந்த வீட்டை அடைவதைப் போன்றதே இலட்சியப் பயணமும். நம்பிக்கையும் முயற்சியும் இல்லாமல் உழைக்கும் உறுதியும் இல்லாமல் எப்படித்தான் சாதனை புரிவது?

ஒரு சாதனையாளன் சந்திக்க வேண்டிய வரிசைப்படியான படிக்கட்டுகளை இங்கே உங்கள் முன் பரிமாறுவதில் என் பசியாறிக் கொள்கிறேன்.

தேவையை உணர்தல் (உந்துசக்தி பெறுதல்)

தேடல் (திறமையைக் குவித்தல்)

தேர்ந்தெடுத்தல் (இலக்கைக் குறித்தல்)

திட்டமிடுதல் (செயல்களை வடிவமைத்தல்)

தொடங்குதல் (ஈடுபடுதல்)

தொடர்பு கொள்தல் (பிறரின் அனுபவங்களைச் சேகரித்தல்)

தொடர்ந்து இயங்குதல் (பாடுபடுதல்)

புதிய பார்வை கொள்ளல் (புதிய வழிகளைக் கண்டெடுத்தல்)

இடர்பாடுகளைக் கடத்தல் (இடைவிடாது தொடர்தல்)

தளராது முயல்தல்

நம்பிக்கையோடு நடைபோடுதல்

மன உறுதியோடு செயலாற்றுதல்

காத்திருத்தல் (பொறுமை கொள்ளல்)

கோடு தொடுதல்

கொண்டாடுதல்!

இது ஒரு சாதனை இயக்கத்தின் சுழற்சியாகும்.

மீண்டும் இன்னொரு சாதனைக்கான ஆயத்தம்...

மறு தேவை

மறு தேடல்

மறு தேர்தல்

மறு திட்டம்

மறு இலக்கு

மறு பயணம்

மறு அர்ப்பணிப்பு

மறு அடைதல்...

மறு கொண்டாட்டம்!

ஆமாம்.. இது ஒரு அற்புதமான தொடர்குழற்சி...

சறுக்கல்கள் நிகழலாம்; சஞ்சலங்கள் தொடரலாம்; அத்தனையும் சவால்கள்! எல்லாம் சாதனையாளனுக்கான அறிகுறிகள்

சாதனையாளனின் மனம் ஓய்வெடுக்கலாம்; ஆனால் ஓய்ந்து விடாது!

சாதனையாளனின் மற்றொரு அடையாளம் செய்நேர்த்தி

நாமெல்லாருமே நம் கடமைகளை நிறைவேற்றும் பொறுப்பேற்று நடைபோடுகிறோம். கடமைகளை நிறைவேற்று வதில் நாமேற்கும் பாத்திரங்கள் ஒரிரண்டு அல்ல. மகனாய், சகோதரனாய், தந்தையாய், அலுவலக உறுப்பினராய், குடிமகனாய் எனப் பல்வேறு கதாபாத்திரங்களைப் பிரதிபலிக்கிறோம். அந்தந்த கதாபாத்திரத்தின் அளவறிந்து, பொறுப்பறிந்து எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தனது நிலையறிந்து அன்றாடம் செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது.

சாதிக்க முனையும் நாம் நிறைவேற்றும் பல செயல்களும் நம்மிடம் காணப்படும் இரண்டு திறமைகளின் அடிப் படையிலேயே முழுமையடைகின்றன. ஒன்று “செயல்திறன்” மற்றது “செய்நேர்த்தி” ஒரு சாதனையாளர் செயல்திறன் மிக்கவராக இருந்தால் நலமா? அல்லது செய்நேர்த்தி மிக்கவராக இருந்தால் நலமா? இந்தக் கேள்வி குடும்ப உறுப்பினர்கள், கட்சி உறுப்பினர்கள் மற்றும் எந்த ஒரு இயக்கத்தில், நிறுவனத்தில் அணியாய் பணியாற்றும் யாருக்கும் பொருந்தும். மாணவர்க்குக் கூட இந்தக் கேள்வி மிகவும் பயன் தரும். ஒரு மாணவன் செயல்திறன் மிக்கவராக இருத்தல் நலமா? அல்லது செய்நேர்த்தி மிக்கவராதல் அவசியமா? பார்ப்போம்.

சரி... செயல்திறன் என்றால் என்ன? செய்நேர்த்தி என்றால் என்ன? செயல்திறன் என்பது ஒரு காரியத்தை எப்படியாவது முடித்துவிடும் ஆற்றலைக் குறிக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல சீக்கிரமாகவும், சிக்கனமாகவும் நிறைவேற்றுவதையும் குறிக்கிறது. கொடுக்கப்பட்ட பணம், கச்சாப்பொருள், காலம், மனிதர் மற்றும்

கருவிகளுக்குள் முடித்துக்காட்டுவதை 'செயல்திறன்' என்கிறோம். இது, ஒரு சாதனையாளருக்கும் மிக மிக அவசியம். பிறகு செய்நேர்த்தி என்பதென்ன? என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? செய்நேர்த்தி என்பது ஒரு செயலை எப்படியாவது செய்வதிலிருந்து வேறுபடுகிறது. ஒரு செயலை எப்படிச் செய்து முடிக்க வேண்டுமோ அப்படிச் செய்து காட்டுவதே செய்நேர்த்தி எனப்படும்.

அதாவது செய்திறன் என்பது செயலின் முடிவை மட்டும் குறிப்பது. - ஆனால் செய்நேர்த்தி என்பது செயல் செய்யப்படும் விதத்தையும் குறித்து நிற்கிறது.

இதுமட்டுமல்ல. செய்திறன் என்பது அந்த செயலில் ஈடுபட்டிருக்கும் மனிதர்களைப் பற்றியும் அவர்தம் தேவை மற்றும் உணர்வுகள் குறித்தும் அக்கறைப்படாதது. ஆனால்... செய்நேர்த்தி என்பது அச்செயலில் ஈடுபட்டிருக்கும் அத்தனை உறுப்பினர்களின் உள்ளார்ந்த ஈடுபாட்டையும், அர்ப்பணிப்பையும் உருவாக்கும் விதத்தில் ஊக்குவிப்பதோடு அந்தச் செயலின் இறுதியில் அனைவரின் ஒட்டுமொத்த மகிழ்ச்சிக்கும் உத்திரவாதம் அளிப்பதுமாகும்.

செய்திறன் என்பது ஒருவரின் தொழில்நுட்ப அறிவையும் அவர் கையில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரத்தையுமே பொறுத்து அமைகிறது. - ஆனால்.

“செய்நேர்த்தி” என்பது ஒருவரின் உள்ளார்ந்த தலைமைப்பண்பையும், மக்கள் திறமைகளையும், உரையாடி ஊக்குவிக்கும் கலையையும் அணியை உருவாக்கித் - திறமைகளை ஒருங்கிணைத்து இலக்கினை அடைய வல்ல இணையற்ற தன்னாளுமையையும் குறிக்கிறது:

செய்திறன் மட்டுமே மிக்க ஒருவரிடம் ஒருமுறை பணியாற்றியவர்கள் மறுமுறை பணியாற்ற விரும்ப மாட்டார்கள். ஆனால்...

செய்நேர்த்தி மிக்கவரிடம் ஒருமுறை பணியாற்றியவர்கள் அவரை விட்டு எப்போதும் விலகிச்செல்ல விரும்ப மாட்டார்கள்.

அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் புதுப்புது செயல்திட்டங்களை வகுத்துச் செயல்படும் ஆர்வமும் அர்ப்பணிப்பும் காட்டுவதால் அவர்கள் மத்தியில் எப்போதுமே புத்துணர்ச்சி தென்படும்.

செய்திறன் கொண்டவர் குறிப்பிட்ட செயலைச் செய்துமுடித்தால் மட்டும் மகிழ்ச்சி அடைபவராயிருப்பார். ஆனால்...

செய்நேர்த்தி மிக்கவர் செயலின் ஒவ்வொரு தருணத்தையும் மகிழ்ச்சியோடு அணுகி வெற்றி காண்பவராயிருப்பார்.

செய்திறன் என்பது எதையும் சரியாகச் செய்து முடிக்கும் திறனைக் குறிப்பது. செய்நேர்த்தி என்பது சரியானதை மட்டுமே தேர்ந்து செய்வதைக் குறிப்பது. இப்படிச் சரியானதைத் தொடர்ந்து செயல்படுத்தி மக்களின் ஏகோபித்த நன்மதிப்பைப் பெறுவதன் மூலம் மேலும் மேலும் செயல்புரியும் சுயஊக்கம் பெற்றுத் திகழ்பவராயிருப்பர் செய்நேர்த்தி உடையவர்கள்.

வேறொன்றும் வேண்டாம். எளிதில் புரியும்படி எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

செய்திறன் மிக்கவன் வில்லனாகவும் இருக்கக்கூடும். ஆனால் செய்நேர்த்தி மிக்கவன் கதாநாயகனாகவே விளங்குகிறான். இருவருமே சமமான திறன் கொண்டவராக இருப்பினும் செய்நேர்த்தி கொண்டவனுக்கு மட்டுமே பிறருடைய ஆதரவும் சேர்ந்து வலுவூட்டுவதாக அமையும். காரணம் அவன் ஆற்றும் காரியங்கள் எல்லோரும் விரும்பத்தகுந்த விளைவுகளையே ஏற்படுத்தும்.

செய்திறன் மட்டுமே கொண்ட ஒருவரின் மனோபாவம் எதிர்மறையாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவரது ஆற்றல் பலருக்கும் துன்பம் விளைவிக்கக்கூடிய தீய காரியங்களை வெற்றிகரமாக நிகழ்த்திக்காட்டுவதில் செலவழிக்கப்படும். அதுமட்டுமில்லை “செய்திறன்” மிக்க ஒருவர் “செய்நேர்த்தி” இல்லாதவராகவும் இருக்கக்கூடும்.

ஆனால் செய்நேர்த்தி கொண்ட ஒருவர் “செயல் திறனையும்” உள்ளடக்கியவராகவே திகழ்வார். ஆகவே இப்போதே தீர்மானியுங்கள்

நண்பர்களே.. நீங்கள் செய்திறன் மட்டுமே கொண்டவர்களாக வாழப் போகிறீர்களா அல்லது செய்நேர்த்தி மிக்க நல்லவராக, வல்லவராக நாயகராக வாழும் உறுதிமொழி எடுத்துக்கொள்ள போகிறீர்களா?

செய்நேர்த்தி மிக்கவனே சாதனையாளனாக விளங்குவான்.

3-தே

இப்போது நீங்கள் கண்டெடுக்க வேண்டியது “3தே” ஆமாம். இப்பகுதியை வாசித்துக்கொண்டே செல்லுங்கள் உங்களுக்கு தோன்றும் “3தே”யை இறுதியில் குறிப்பிடுங்கள்.

சில கேள்விகள் இதோ...

‘முன்னேற்றம்’ என்கிறோமே என்ன பொருள்?

‘மேம்பாடு’ என்கிறோமே என்ன பொருள்?

வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துதல் எனக் கூறலாமா?

தரம் உயர வேண்டுமென்றால் என்ன செய்ய வேண்டும்?

வாழ்வில் வளம் பெற வேண்டும்!

வளம் எப்போது வரும்? பார்ப்போம்!

யாருக்குத்தான் முன்னேற்றம் எண்ணம் இல்லை

எல்லோருக்கும் அந்த எண்ணம் இருந்தும் ஏன் எல்லோரும் முன்னேற்றவில்லை?

காரணம் என்ன தெரியுமா? எல்லோருக்கும் முன்னேற வேண்டும் எனத் தெரிகிறது.

என்றாலும்...

எத்தனை பேருக்கு எல்லோரும் முன்னேற வேண்டிய அவசியம் புரிகிறது?

எத்தனை பேர் தாம் முன்னேற வேண்டும் என உணர்கிறார்கள்?

எத்தனை பேர் தன் சுயமுன்னேற்றம் குறித்த தெளிவு பெற்றிருக்கிறார்கள்...

முன்னேற்றச் சிந்தனையும் செயல்பாடும் நாம் தொடர்ந்து சிந்திப்பதால் நம்மிடம் வந்து தஞ்சமடைந்து விடும் “அற்புதக்கலை”.

ஆமாம் நண்பர்களே...

ஒரு தேவையை நாம் அறிவது என்பது வேறு;

நாம் புரிவது என்பது வேறு;

நாம் உணர்வது என்பது வேறு;

நாம் தெளிவு பெறுவது என்பது வேறு!

அறிந்து, புரிந்து, உணர்ந்து கொள்ளும்போது தான் உண்மையான ஆழமான உந்துசக்தி ஒருவருக்குள் பிறக்கிறது...

பொதுவாக ஒருவர் ஊக்கம் பெறுவது இரு வழிகளில் நிகழலாம்.

ஒன்று: உள்ளிருக்கும் ஆர்வத்தின் மூலம்

இரண்டு: வெளியிலிருந்து கிடைக்கும் உந்துதல் மூலம்

வெளியிலிருந்து என்பது வேறொரு முன்னுதாரணமான மனிதர் மூலமோ, அல்லது வாழ்வின் மிக முக்கியமான ஒரு சந்தர்ப்பத்தின் மூலமோ... அந்த உந்துதல் நிகழலாம். ஆனால்...

உள்ளிருந்து என்பது தன்னையும் தன் தேவையையும் ஒருவர் உணரும்போது பீறிட்டு எழும் உத்வேகமாகும்!

உணர்தல் என்றால் என்ன?

என்பதை அறிந்துகொள்ளும் முன்பு “தேவை” என்றால் என்ன? என்று பார்ப்போமா?

ஏனெனில் “தேவை” இன்றி வாழ்வே இல்லை. தேவையே இல்லாத ஒருவர் தெய்வமாகி விடுவார். அவர் மனிதராக உலவ வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் போய்விடும். ஆகவே தேவையைப் பொருத்தே மனித வாழ்வும், இயற்கையின் இருப்பும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. மனித நாகரிகமே தேவையின் அடிப்படையில் நிகழ்வதே ஆகும். நெருப்பு, சக்கரம் போன்ற கண்டுபிடிப்புகள் எல்லாமே மனிதத் தேவையின் நிமித்தமே.

சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல் போன்ற இயக்கங்கள் எல்லாமே மனிதத் தேவையின் நிமித்தமே. ஆகவே தேவை இன்றி எதுவும் இல்லை.

சரி...

தேவையை வரையறுக்க முடியுமா? ஏன் முடியாது?

எந்த ஒன்று இல்லாமல் ஒருவரால் இப்போதைய நிலையைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவோ அல்லது மேம்படுத்திக் கொள்ளவோ இயலாது என அவர் உணர்கிறாரோ அதுவே அவரின் தேவை எனப்படும்!

நண்பர்களே வாசித்துவிட்டீர்களா?

தேடிப் பார்த்தீர்களா,

பிடிபட்டு விட்டதா “3தே”

பிடிபட்டிருக்கும் என்றாலும் இதோ உங்கள் பார்வைக்கு

1. தேவையை உணர்தல்

2. தேடுல்

3. தேர்ந்தெடுத்தல்

இந்த “3தே”யும் கைவசம் வந்துவிட்டால் வாழ்க்கையே திருவிழாதான்.

இப்போது தீர்மானியுங்கள் உங்களின் தேவை எது?

வளமா?

வளம் பெறத் தேவை எது?

பணமா?

பணம் பெறத் தேவை எது?

வேலை அல்லது பணி

சரி... வேலை பெறத் தேவை எது?

தகுதி...

சரி... தகுதி என்பதென்ன?

அறிவு / திறமை / மனோபாவம்
அறிவைத் திறமையைப் பெற என்ன தேவை?

தேடல்...

தேடலைத் தொடங்க தேவை எது?
உந்துதல்.. (உந்துசக்தி) மற்றும் ஊக்கம்
உந்துசக்தி பெறத் தேவை எது?
உணர்தல்!

உணர்தல் எப்போது நிகழும்?

தேடல் அவசியம் என்ற அறிவு மேலோட்டமான முதல்நிலை..
தேட வேண்டும் எனப் புரிந்துகொள்வது சற்றே ஆழமான,
தன்னிலை அறிந்த இரண்டாம் நிலை...

தேட வேண்டும்... என்ற உணர்வு... என்பது உள்ளார்ந்த
உறுத்தலால் உண்டாவது! இதுவே தீவிரமானது. தாகத்தைப் போல
பசியைப்போல அதைத் தீர்க்காமல் உயிர்த்திருக்கவோ, உயர்ந்தி
டவோ முடியாத நிலை அது.

அதுதான் உணர்வென்பது! புரிகிறதா? உணர்ந்துகொண்ட
வர்கள்; ஓயமாட்டார்கள்; சோர்ந்துபோகவும் மாட்டார்கள்;
தளர்ந்துபோக மாட்டார்கள்; உறங்க மாட்டார்கள். உணர்ந்த
ஒன்றில் தெளிவு பெறும் வரை!

**உணரப்பட்ட தேவையைப் போல ஓர் உந்துசக்தி
உலகத்தில் வேறு ஏதுமில்லை.**

நாம் எல்லோருமே அறிந்தது தான் காகத்தின் கதை... அது
தாக மிகுதியால் தவித்தது. தண்ணீரைத் தேடி அலைந்தது.
காடெல்லாம் அலைந்தும் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை. ஆனால்
தண்ணீரில்லாமல் உயிர் வாழ முடியாது என்னும் நிலை ஏற்பட்ட
போது ஒரு குடுவையில் நீர் இருப்பதைக் கண்டுகொண்டது. என்றா
லும் அந்த நீர் காகத்தின் அலகுக்கு எட்டவில்லை. அதாவது

கைக்கு எட்டியும் வாய்க்கு எட்டாத அவலநிலை. நீர் கிடைத்து விட்டது. ஆனாலும் அருந்தி தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்ள முடியாத நிலை... குடித்தே ஆகவேண்டும் என்னும் சுட்டாய நிலையில் காகம் யோசித்தது. கீழே கிடந்த சிறுசிறு கற்களைப் பொறுக்கி உள்ளே போடத் தொடங்கியது. தண்ணீர் சிறிது சிறிதாய் மேலே வந்தது. ஒரு வழியாகக் காகத்தின் கழுத்துக்கு எட்டியது. காகம் அருந்தியது. தணியாத தாகமும் தணிந்தது. சிறகுகளை விரித்துப் புதிய தெம்போடு உலகை வலம்வரத் தொடங்கியது.

இந்தக் “கதை” அல்லது “காட்சி” நமக்குச் சொல்வது என்ன? காகத்துக்கு நீரின் இடப்பெயர்ச்சிக் கோட்பாட்டைச் சொல்லிக் கொடுத்தது யார்?

இந்த அறிவியல் உண்மை அல்லது இயற்பியல், ஐந்தறிவு உயிருக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

காரணம் வெகு சலபம். அந்த அறிவு ஏற்பட்டதற்கான அடிப் படைக் காரணம் ‘உணர்வு’ தான்.

ஆமாம், தன் தேவையை வலியைப்போல் உணர்ந்ததன் விளைவே இந்த யுத்தி அறிவாக வெளிப்பட்டது.

இந்த ஒரு காட்சி போதாதா நாம் நம் தேவையை உணரும் போது அதைத் தீர்ப்பதற்கான வழி வகைகள் தென்பட்டே தீரும் என்பதற்கான சாட்சியாக!

ஆயிரம் பேர் சொல்வதனால் ஏற்படாத தீர்வு, ஒருவர் தானே தன் தேவையை உணரும்போது ஏற்பட்டு விடுகிறது, என்பதே உண்மையாகும். இதனை உணர்ந்தது தானே பட்டுக்கோட்டை பாடினார். ‘திருடனாய் பார்த்துத் திருந்தாவிட்டால் திருட்டை ஒழிக்க முடியாது!’ எத்தனை சத்திய வாக்கு இது!

ஆகவே நண்பர்களே, தேவையை உணர்தலே முதல் படி! அடுத்தது--

தேடத் தொடங்குவது... அதாவது தீர்வு கிடைக்கும் திசையைக் கண்டுபிடித்து அதனை நோக்கி நகர்வது; சரியான வேகத்தில்

நகர்வது இரண்டும் மிக முக்கியம்.

தேடலுக்கான விடை, நூல்களிலிருந்தோ, பிறரின் ஆலோசனைகள் வாயிலாகவோ, இணையம் முதலான எண்ணற்ற ஊடகங்கள் மூலமாகவோ கிடைத்து விடும்.

காலதாமதம் ஆகலாம். ஏனெனில் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு காலம் உண்டு. ஆகவே சுட்டாயம் ஒரு நாள் அது கை கூடி விடும். தேவை எதுவென உணர்ந்து தேட வேண்டிய திசையையும் அறிந்து தேடத் தொடங்குகையில் தேடியது கிடைத்தே தீரும்.

அது சரி.. தேர்வது எப்படி? தேர்ந்தெடுப்பது எப்படி?

பலருக்கும் பல்வேறு சூழ்நிலையில் வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் இந்தத் தேர்ந்தெடுக்கும் கலை சிக்கலாயிருக்கிறது என்பதே உண்மை.

கொஞ்சம் அலசுவோம்...

தேர்ந்தெடுத்தல் என்பது வேறொன்றுமில்லை. முடிவெடுத்தலையே குறிக்கிறது.

முடிவெடுத்தல் குறித்த என் முடிவு ஒன்றை இந்தத் தருணத்தில் உங்கள் முன் வைப்பதில் பெருமைப்படுகிறேன். ஆலோசனைகளை ஆயிரம் பேரிடமிருந்து பெறலாம் என்றாலும் உங்கள் முடிவை நீங்கள்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்; எந்த முடிவு தவறான முடிவு தெரியுமா? எப்போது நீங்கள் எடுத்த முடிவுக்காக நீங்களே வருந்துகிறீர்களோ அதுமட்டுமே தவறான முடிவு. புரிகிறதா நண்பர்களே...

ஆகவே, அச்சம் தவிர்த்து உங்கள் முடிவை நீங்களே எடுங்கள். வரும் விளைவுகளை நீங்களே சந்தியுங்கள். கோழைகளைப் போல் அழாதீர்கள். மாறாக தவறுகளிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளத் தயாராய் இருங்கள்.

நீங்கள் ஆளப்பிறந்தவர்கள் அழலாமா? அழுவதால் என்ன பயன்... வாழ்க்கை என்பதே சவால்களின் தொடர்தானே!

சவால்களைச் சந்திப்பதே சாதனையானனுக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் தரும்.

சரி... இப்போது முடிவெடுக்கும் வழிமுறையைக் காண்போம்.

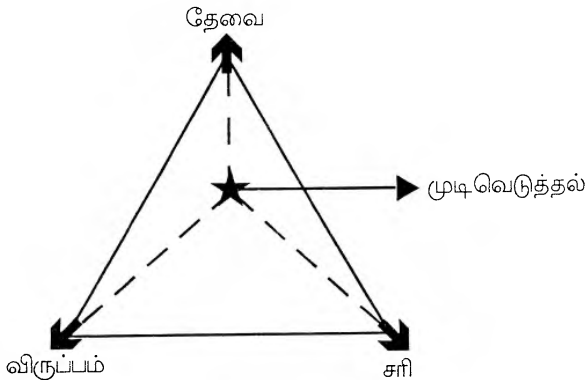
மூன்று மூலக்கூறுகள் முடிவெடுத்தலைத் தீர்மானிக்கின்றன. அந்த முக்கோணம் மிகவும் அவசியமானது.

1) தேவை - எது?

2) விருப்பம் - எது?

3) சரி - எது?

இந்த மூன்றையும் இணைக்கும் முக்கோணம் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையின் மிக முக்கியக் கோணமாகும். ஏனெனில் வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணத்தையும் தீர்மானிப்பது ஒரு மனிதன் எடுக்கும் முடிவுகளே... ஒவ்வொரு சிக்கலுக்கும் குறைந்தது இரண்டு திசைகள் தென்படும். எதில் நடப்பதெனத் தீர்மானிப்பது மனிதன் கையில் இருக்கிறது. ஆனால் அந்த முடிவை எடுத்துவிடுவது அவ்வளவு எளிதாக இருப்பதில்லை.

மனித மனம் முடிவெடுக்க முடியாமல் தடுமாறும் கணங்கள் ஓரிரண்டல்ல. எப்போது பார்த்தாலும் சலனம்.. எப்போது பார்த்தாலும் தயக்கம். தடுமாற்றம். இயக்கம் நிறைந்த நமது

வாழ்வில் மயக்கமும், தயக்கமும் வெகு இயல்பானது. என்றாலும் நமது திசையைத் தீர்மானிக்கத் தேவை திடமனது தான்.

திடமனம் கொண்டு நாம் தீர்மானித்துத் தேர்ந்தெடுக்க முயல்வோண்டும் அதற்கு அடிப்படை வழிதான் இந்த முக்கோணம்!

முதல் கோணம் : உங்கள் தேவையைப் பொறுத்தது.

இரண்டாவது கோணம்: உங்கள் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது.

மூன்றாவது கோணம்: எது சரி என்பதைப் பொறுத்தது.

உங்களின் தேவையே உங்களின் விருப்பமாகவும் அதுவே சரியானதெனவும் தீர்மானிக்க முடிந்துவிட்டால் அதுவே அற்புதமான தேர்வாகும் ஆனால் மூன்றும் ஒன்றாகாத போதுதான் சிக்கலே...

உங்கள் தேவை உங்களின் விருப்பமாக இல்லாதபோதும்

உங்கள் விருப்பம் சரியானதாக இல்லாதபோதும்; அது

உங்களுக்குத் தேவையாக இல்லாதபோதும் சிக்கல் ஏற்படுகிறது.

ஒரு எடுத்துக்காட்டின் மூலம் இதை விளக்க முயல்வோம்.

தற்சமயம் உங்கள் தேவை 'உணவாக' இருக்கலாம். அதில் உங்கள் விருப்பம் என்பது அரிசியாக இருக்கலாம் அல்லது கோதுமையாகவோ ரவையாகவோ இருக்கலாம். இது உங்கள் கையில். ஆனால் உங்கள் விருப்பமானது இனிப்பாக இருக்கும் பட்சத்தில் அது உங்கள் உடல் நலத்திற்கு ஒவ்வாதபோது அது சரியான தேர்வாக இருக்க முடியாது... ஆகவே இந்த இடத்தில் தான் நமக்கு 'அளவு' என்னும் அற்புதமான சொல் உதவிக்கு வருகிறது. "அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு" என்கிறது முதுமொழி.

"பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்

சால மிகுத்துப் பெயின்" என்கிறது குறள்.

மயில்தோகை போன்ற மெல்லிய பொருள் கூட அளவுக்கு அதிகமாக ஏற்றப்பட்டால் வண்டி சரிந்து விடும் என்பது

பொருள். ஆகவே மூன்றில் எதை, எவ்வளவு விட்டுக்கொடுப்பது என்பது நமது கையில்தான் இருக்கிறது. இந்தத் தெளிவு பிறந்து விட்டால் நமது தெரிவு நம்மைச் சாதனையாளனாக ஆக்கிவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பிறகென்ன...

தேர்ந்தெடுத்த பின்

ஈடுபட வேண்டியதுதான்

பிறகென்ன?

பாடுபட வேண்டியதுதான்

பிறகென்ன?

கோடுதொட வேண்டியதுதான்

பிறகென்ன?

கொண்டாட வேண்டியது தான்

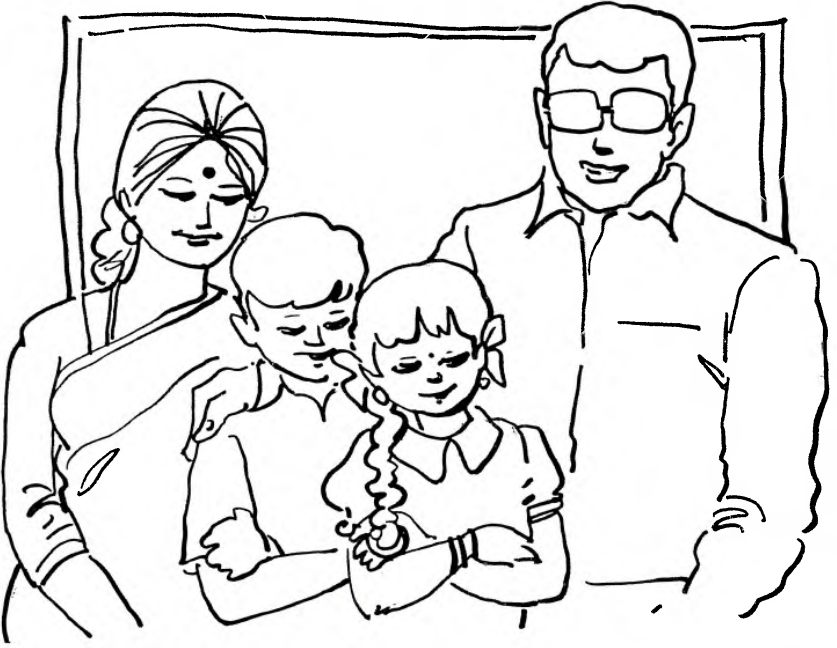
பிறகென்ன?

அது தான் வாழ்க்கை வேண்டுவதும்!

அல்லவா?

சற்றே சிந்தியுங்கள் - சாதனையே உங்கள் வாழ்க்கையாகும்!

உங்கள் மகிழ்ச்சி

உங்களில் மகிழ்ச்சி வேண்டாம் என்று சொல்பவர் யார்? யாரேனும் மகிழ்ச்சி வேண்டாம் என்று சொல்ல முடியுமா? முடியாதல்லவா? என்றால் மகிழ்ச்சி என்பது அனைவரின் தேவையாகி விடுகிறதல்லவா?

சரி... நேரடியாக விஷயத்திற்கு வருவோம்... நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்களா?

மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்கள் என்றால் உங்களுக்கு

வேறெதுவும் தேவையில்லை! அப்படித்தானே?

“மகிழ்ச்சியாக இல்லை” என்று நீங்கள் பதில் கூறும் போதுதான் “ஏன் இல்லை?” என்ற கேள்வி எழுகிறது... அது மட்டுமல்ல...

நீங்கள் ஏன் மகிழ்ச்சியாக இல்லை?

எனக் கண்டறிவதும் நமது கடமையாக ஆகிவிடுகிறது.

ஏனெனில்...

இந்தப் பிறவியே நாம் மகிழ்ச்சியாக வாழத்தான்!

இந்த உலகமே நாம் மகிழ்ச்சியாகக் கொண்டாடத்தான்!

இந்த வாழ்க்கையே நம் மகிழ்ச்சியால் நிரம்பிடத்தான்!

அதுசரி...

- ‘மகிழ்ச்சி’ - என்றால் என்ன?
- ‘மகிழ்ச்சி’ - என்பது எங்கு தோன்றுகிறது?
- ‘மகிழ்ச்சி’ - என்பது உள்ளிருக்கிறதா? அல்லது வெளியிலிருந்து பெறப்படுகிறதா?
- ‘மகிழ்ச்சி’ - மெய்யா? மாயையா?
- ‘மகிழ்ச்சி’ - என்பது தற்காலிகமா? நிரந்தரமா?
- ‘மகிழ்ச்சி’ - யை நிரந்தரமானதெனக் கூற முடியுமா? முடியாதா?
- மகிழ்ச்சிக்கு யார் காரணம்? நாமா? பிறரா?

இப்படி மகிழ்ச்சி குறித்து பல்வேறு கேள்விகள் உதயமாகி, உள்ளத்தைத் துளைக்கின்றன அல்லவா?

வாருங்கள்...

மகிழ்ச்சியை இப்படி வரையறை செய்து பார்ப்போம்!

‘மகிழ்ச்சி’யை ஒரு ‘நிறை உணர்வு’ என்று கூறலாமா?

அப்படியென்றால் ‘மகிழ்ச்சியை ‘மனநிறைவு’ எனக் கூறலாமா?

- என்றால் அந்த நிறை உணர்வு எப்போதெல்லாம் குறைபடுகிறது? அது ஏன் குறைபடுகிறது? - என்பன போன்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

மகிழ்ச்சி குறைகிறது என்றால் மனம் நிறைவடையவில்லை என்று தானே பொருள்!

சரி, மனதில் என்ன குறை?

மனதில் எவ்வளவு குறை?

அந்தக் குறையை எது கொண்டு நிரப்புவது? என்பன போன்ற கேள்விகள் வரிசை வரிசையாக எழத் தொடங்குகின்றன. அல்லவா!

மனதை ஒருப் 'பாத்திரம்' போல் உருவகித்துக் கொண்டால் அந்த பாத்திரம் குறைவதை - ஒரு சதவீதத்தால் அளவிடலாமல்லவா?

தற்போதைய நிலையில், உங்களின் மனதில் மகிழ்ச்சி என்பது எவ்வளவு? உங்களால் அளவிட்டுச் சொல்ல முடிகிறதா பாருங்கள். அதாவது உங்கள் மகிழ்ச்சியின் அளவு 60% ஆக இருக்கலாம்; 70% ஆக இருக்கலாம்; 100% ஆகவும் இருக்கலாம்; 10% ஆகவும் இருக்கலாம். 0% விலிருந்து 100%வரை எதுவாகவும் இருக்கலாம்!

இதை அறிந்து கொள்தல் மிகவும் அவசியம், ஏனென்றால் இன்றைய மனநிலையை அறியாமல் - அதனை மேம்படுத்துதல் என்பது கடினமாகி விடும்... ஆகவே - இன்றளவில் மனம் எவ்வளவு நிறைந்துள்ளது? எவ்வளவு குறைந்துள்ளது? குறையை நிறை செய்ய எது தேவை? அதை எங்கிருந்து பெறுவது? எப்படிப் பெறுவது? என்பதைப் போன்ற கேள்விகளுக்குள்ளே தான் புதைந்துகிடக்கிறது. மகிழ்ச்சிக்கான மாய வித்து.

சரி.... மனதிற்கு விளிம்புகளோ வரையறையோ உண்டா?

மனதிற்குத் திசைகள் உண்டா?

மனதிற்குள் நீள அகல உயர அளவீடுகள் உண்டா? உண்மை

சொல்ல வேண்டு
மென்றால்...

மனமென்பது விளிம்
பற்ற ஆகாயம் போன்றது
தானே!

விளிம்பற்ற ஒன்
றுக்கு வெளி எது?
உள் எது? குறை
எது? விளிம்பற்றது
என்னும் போது
எல்லாமே அதற்
குள்ளேயே அடக்
கம் என்பது தானே
பொருள்! பிறகு 'மனக்
குறை' என்னும் உணர்வு எப்படி ஏற்படுகிறது?

கண்டு பிடிக்கலாமா?

மனக்குறைக்கான காரணங்களைக் கண்டுபிடிக்கும் முன்னர்
மனம் பற்றிக் கொஞ்சம் பார்ப்போம்.

'மனதில் எதுவுமே இல்லை' என்றால் என்ன பொருள்? மனம்
காலியாக இருக்கிறது என்று பொருள். மனம் காலியாக
இருந்தாலே மகிழ்ச்சி நிறைந்திருக்கிறது என்றுதானே பொருள்!

ஆனால் நமது மனம் எப்போதாவது எதுவுமற்றுக் காலியாக
இருக்கிறதா? நெஞ்சைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கள். மனம் ஏதேனும்
ஒரு அல்லது பல எதிர்பார்ப்புகளால் நிறைந்த வண்ணந்தானே
இருக்கிறது.

**எதிர்பார்ப்புகளால் நிறைந்து வழியும் ஒரு பாத்திரத்தை
எப்படி மகிழ்ச்சியால் நிரப்ப முடியும்?**

ஒரு எதிர்பார்ப்பு தீர்ந்து விடுகிறது என்று வைத்துக்
கொள்ளுங்கள். உடனடியாக இன்னொரு எதிர்பார்ப்பு

உருவாகிவிடுகிறதே. இப்படி அடுக்கடுக்காய் எதிர்பார்ப்புகள் மனதை நிரப்பிக்கொண்டே இருக்கும்போது - மகிழ்ச்சிக்கு இடம் ஏது? எனவே, ஒன்று புரிகிறதா?

மகிழ்ச்சியின் அளவு என்பது, மனதிலிருக்கும் எதிர்பார்ப்புகளின் அளவைப் பொறுத்ததே ஆகும் அல்லவா?

எதிர்பார்ப்பே இல்லை என்றால் மகிழ்ச்சியால் உங்கள் மனம் நிறைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பொருள்! ஆனால் எதிர்பார்ப்பில்லாமல் 'சும்மா' இருக்க முடியுமா?

'சும்மா இருத்தலே சுகமானது' எனச் சொன்னால் புரியுமாயாருக்கும்? இல்லை, சும்மா இருக்கத்தான் முடியுமா? நமக்கு ஏதோ ஒரு அதிர்ச்சி தேவைப்படுகிறது. அதுவும் இன்ப அதிர்ச்சியாகவே இருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறோம்! இன்ப அதிர்ச்சியில் எகிறிக் குதிப்பதும் துன்ப அதிர்ச்சியில் துவண்டு போவதும் வாடிக்கையாகி விட்டது. ஆனால் துன்பங்கள் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள் மிக அதிகமாக மனதில் பதிந்துவிடுகிறது. இதுதான் நமது துயரம்!

எப்போது எதிர்பார்ப்புகளால் நாம் நிறைக்கப்பட்டிருக்கிறோமோ, அப்போதே நாம் ஏமாற்றங்களால் அலைக்கழிக்கப்படப் போகிறோம் என்று பொருள்.

'அலைக்கழிவு' - என்று சொல்கிறோமே, அது மிகவும் மோசமான அவலநிலை. ஏனெனில் அது 'அடிமை நிலை'யை ஒத்ததாகும். இந்த 'அலைக்கழிவு' தொடர நாம் அனுமதிக்கலாமா? இந்த 'அடிமை நிலை' அமைதி தருமா?

அடிமைத்தனம் என்பது சுகமா?

யாருக்கேனும் அல்லது எதற்கேனும் அடிமையாய் இருத்தல் என்பது ஒருவித சுகம் போலத் தோன்றினாலும் அது தற்காலிகமானதே அன்றி நிரந்தரமானதல்ல என்னும் விழிப்புணர்வு நமக்கு மிக மிக அவசியமாகிறது.

ஆண்டி முதல் அரசன் வரை ஒவ்வொருவரையும் ஆட்டிப்
50 / சிவராசியங்கள்

படைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது 'கவலை.' வலையிலேயே மிகக் கொடுமையான வலை கவலைதான். அதற்குள் விழுந்த மனிதனைக் காப்பாற்றுதல் என்பது மிகவும் அரிது.

எதற்கெடுத்தாலும் கவலை... அது வேண்டுமா கவலை! இது வேண்டுமா? கவலை?

அது இருந்தால் இது இருக்காதே கவலை...

விட்டு விடவும் முடிவதில்லை, வைத்துக் கொள்ளவும் மனமில்லை

கவலை....

தின்பண்டத்தில் தொடங்கி, உடைகளில் இருப்பிடத்தில் மற்றும் பொருள் வளத்தில் வளர்ந்து, உறவுகளில் பதவிகளில் என ஒரு மனிதன் உயரங்கள் தொடுவதுவரை தொடர்ந்துகொண்டேயிருக்கிறது அன்றாடம் படரும் கவலை...

ஏனிந்த அவல நிலை?

திருவோடு ஏந்தித்திரிகிறான் பிச்சைக்காரன் அவனிடம் கேட்டுப்பாருங்கள் அவன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறானா என்று.

பாத்திரம் நிறைந்திருந்தால் மகிழ்ச்சி. பாத்திரம் குறைந்திருந்தால் வருத்தம் (கவலை) சரி...

ஒரே வீட்டில் அவனது பாத்திரம் நிறைந்துவிட்டால் உடனடியாக ஓடி வந்து ஓட்டிக்கொள்ளும் மகிழ்ச்சி. பத்து வீடுகள் ஏறி இறங்கிய பின் பாத்திரம் நிறைந்தால் சற்றே அது குறைந்துவிடுகிறது.

மாறாக...

உட்கார்ந்த இடத்திலேயே உணவும், உடையும் கிடைத்துவிடுமானால் அவனுக்குள் அபார மகிழ்ச்சி. இப்போது சொல்லுங்கள் மகிழ்ச்சி என்பது எதைப் பொறுத்திருக்கிறது? உழைக்காமல் பிழைக்கும் பிச்சைக்காரனிடமும் மகிழ்ச்சி இல்லை. ஓயாமல் உழைத்துக் களைத்த லட்சாதிபதிகளிடமும் மகிழ்ச்சியின்

முகவரி இல்லை. பிச்சைக்காரனைப் பொறுத்தவரை - அவனது மகிழ்ச்சியை அவன் கையில் வைத்திருக்கும் பாத்திரம் தீர்மானிக்கிறது. மற்றவர்க்கு எது தீர்மானிக்கிறது? மனசு என்னும் வரையறையற்ற பிரதேசம் தானே! பிச்சைக்காரனுக்கான மகிழ்ச்சி. அளவான அவனது பாத்திரத்திற்குள் அடங்கி விடுகிறது!

ஆனால் அது நடுத்தர அல்லது மேல் நிலையில் வாழும் பலருக்கும் வரையறையற்ற எல்லையற்ற மனசு என்னும் மந்திரப் பாத்திரத்தைப் பொறுத்தல்லவா அமைகிறது.

அந்த மனசு இடஇடத் தீர்ந்துகொண்டிருக்கும் பிச்சைப்பாத்திரமாகவே - எப்போதும் இருந்து கொண்டிருந்தால் விளைவு எப்படி இருக்கும்?

மனதைப் பிச்சைப்பாத்திரத்தோடு ஒப்பிடுவதை விட்டு விட்டு அதே மனதை அள்ள அள்ளக் குறையாத அட்சய பாத்திரத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் எப்படி இருக்கும்? ஆமாம் நண்பர்களே.. மனதை அட்சயபாத்திரமாய் ஆக்குவது எப்படி?

கொடுப்பது - அட்சயபாத்திரம்

கேட்பது - பிச்சைப்பாத்திரம்

அட்சயபாத்திரம் - கொடைவள்ளல் மனோபாவத்தைக் குறிக்கும்

பிச்சைப்பாத்திரம் - கடன்கார மனோபாவத்தைக் குறிக்கும்

நம்மிடமிருப்பது அட்சயபாத்திரமோ பிச்சைப்பாத்திரமோ - அது நமது மனோபாவத்தைப் பொறுத்ததே!

வள்ளலாக மாறச் சொல்வதால், நீங்கள் நினைக்கலாம், சட்டியில் இருந்தால்தானே அகப்பையில் வரும் என்று!

வடிமற்ற பாத்திரமாகிய உங்கள் மனதில் என்ன குறை? என்று யோசியுங்கள் அதுமட்டுமல்ல எப்போதுமே அந்தப் பாத்திரம் நிறைந்திருக்கிறதா? அல்லது எப்போதுமே அந்தப் பாத்திரம் குறைவாக இருக்கிறதா? - என்று பார்ப்பதும் அவசியமாகிறது. அவ்வப்போது குறைவதும் அவ்வப்போது நிறைவதுமாய் ஒரு நிலவுபோல் இருக்கிறது மனசும்...

- இந்த ஊசலாட்டம் உண்மைதானே, காலையில் காணப்படும் மகிழ்ச்சி மதியம் இருப்பதில்லை அல்லவா! மகிழ்ச்சி என்பது எங்கிருந்தோ வந்து போகும் ஒரு விருந்தாளியைப்போல புலப்படுகிறதே ஏன்?

- அதை ஏன் - நம்மோடு நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடும் நமது நிழலாக நாம் ஆக்கி விடக்கூடாது?

மகிழ்ச்சி என்பது என்றென்றும் நம்மோடு நின்று நிலைத்திருக்க வேண்டிய மனோநிலை! என்பதை நாம் உணர வேண்டும். அப்படி உணரப்படும்போது அது நம்மோடு நாமாக மாறி நாமே மகிழ்ச்சியாக, மகிழ்ச்சியே நாமாக மற்றவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தருபவராக மாறிப் போகும் ஆனந்த நிலையை எட்டி விடுவோம்.

வேறொருவருக்கு மகிழ்ச்சி கொடுக்கிறோம் என்றால் நம் மகிழ்ச்சி குறையுமா அல்லது கூடுமா? கொடுக்கக் கொடுக்க மலர்வது அல்லது வளர்வதுதானே மகிழ்ச்சி. எப்போதுமே எடுக்க வேண்டும் என்கிற நிலையில் இருப்பது குறைபட்ட மனதின் அடையாளமல்லவா? எப்போதும், ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்பு, ஏதோ ஓர் ஏக்கம், ஏதோ ஒரு கனவு இப்படியாக கனவிலும், நினைவிலும், எதிர்பார்ப்பிலும் நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கலாம். என்றாலும் யாவிலும் ஈடுபாட்டோடு இயங்கினால், நாம் நினனைத்தவை நடவாதபோதும், எதிர்பார்ப்புகள் ஈடேறாதபோதும் நிறைவின்மை ஏற்படாது. மாறாக தொடர்ந்து முயலும் அர்ப்பணிப்புத் தன்மை உள்ளத்தில் வேர்விடும்.

பிரபலமானவர்களின் முகவரிகளைப் புத்தகமாகவே பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் எப்போதும் மகிழ்ச்சியானவர்களின் முகவரிகளை யாரேனும் தர முடியுமா? ஒருவேளை இறைவன் தங்கும் ஆலயம்தான் எப்போதும் மகிழ்ச்சி தங்கும் இடமாக இருக்கக்கூடும். அவனும் பார்ப்பதற்குக் கல் போலவே இருக்கிறான். எவ்விதச் சலனமும் இல்லாமல்.

நாம், அப்படி ஏதோ ஒன்றை எண்ணி, எண்ணுவதையே

இலக்காக்கி அதனை அடைய முனையும் முயற்சியில் ஒரு சில தடைகள் ஏற்படுவது தவிர்க்க இயலாததுதான்.

தடை இல்லாமல் 'நடை'போட முடியுமா?

தடை இல்லாமல் 'மின்சாரம்' பாயுமா?

தடை இல்லாமல் 'பூமி' சுழலுமா?

உண்மை என்னவென்றால், தடைகளால்தான் இயக்கமே நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது! இதை உணரத்தொடங்கினால், தடையில்லாமல் இயக்கமில்லை என்னும் நடைமுறைத் தத்துவம் நமக்கு விளங்கும்.

எதை ஆதாரமாய்க்கொண்டு இயக்கம் நிகழ்கிறதோ அது எப்படி நமது மகிழ்ச்சியினைக் குறைத்து விட முடியும்? எதிர்பார்ப்பிலும்கூட, ஈடுபாட்டோடு காத்திருந்தால் எல்லாமே சுகமாய் அமையும். ஈடுபாடற்றிருக்கும்போது எதுவுமே சமையாய் தான் அமையும். "ஆழ அழுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடனீர் நாழி முகவாது நானாழி தோழி" என்னும் கூற்று உண்மையானது: அதனாலேயே அது அற்புதமானதும் கூட.

எப்படி நீரை அழுத்தி அழுத்தி மொண்டாலும் அதிகம் மொண்டு செல்ல முடியாது! அதேபோல்தான் மனசுக்குள்ளும் மகிழ்ச்சியை அழுத்தி அழுத்திச் சேமிக்க முடியாது.

அதுமட்டுமல்ல...

நம்முள் ஏற்பட்டு நம்மை ஆட்கொள்ளும் வாழ்க்கை உணர்வுகள் ஓரிரண்டல்ல... எல்லா உணர்வுகளின் கலவையே வாழ்க்கை என்னும்போது மகிழ்ச்சி ஏற்படும்போது மட்டுமே உற்சாகமாக இருப்பேன். மற்ற வேளைகளில் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு திரிவேன்' என்பதெல்லாம் சரியாகுமா?

'தித்திப்பை மட்டுமே உங்களால் சுவைக்க முடியும்' என்றொருவர் உங்களை ஆசிரவதிக்கிறார் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அது உங்களுக்கு சாபக்கேடாக அமைந்து விடாதா? ஒரே ஒரு உணர்வு மட்டுமே உங்கள் மனதை ஆட்கொள்கிறது என்றால் என்ன

பொருள்? அலுப்பும், சலிப்பும், விரக்தியும் விரைவில் உங்களை ஆட்கொள்ளப்போகிறது என்றுதானே பொருள்?

கொஞ்சம் கசப்பு, கொஞ்சம் துவர்ப்பு, கொஞ்சம் புளிப்பு, கொஞ்சம் உவர்ப்பு என இவை யாவற்றோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தான் இனிப்புச் சுவையின் தனித்தன்மையே போற்றப்படும்!

ஒப்பிட்டுப் பார்த்தலின் விளைவாகவே நம் வாழ்க்கை வலம் வருகிறது. அத்தகைய உணர்வே நம் வாழ்வில் சிகரத்தையோ, பள்ளத்தாக்கையோ தருகிறது. எல்லாமே ஒரு தோற்றப்பிழை போலவே தென்படுகிறது.

நேற்று இன்று நாளை என்னும் தோற்றப் பாதைகளிலிருந்து விடுபட்டு என்றென்றைக்குமான மெய்ப்பொருளால் மனதை நிரந்தரமாய் நிறைத்தல் சாத்தியமாகுமா?

இப்போது இரண்டு சூழல்களை உங்கள் முன் வைக்கிறேன்.

1) உங்களைச் சுற்றிலும் ஓராயிரம் அன்பு உள்ளங்கள் குவிந்திருக்கின்றன ஆனால் போதுமான பணமில்லை. 2) உங்களைச் சுற்றிலும் பொற்காசுகளும், அதிகாரங்கள் போன்ற இத்யாதிகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன என்றாலும் உண்மையான உள்ளம் என்று சொல்ல ஒன்று கூட அருகில் இல்லை.

இப்போது சொல்லுங்கள் இரண்டில் எது வேண்டும் உங்களுக்கு? அன்பு மனங்கள் ஆயிரம் இருக்குமென்றால் மற்றவையெல்லாம் தாமே வந்துசேரும். துடிப்பும், துள்ளலும், உற்சாகமும் நிறைந்த உள்ளங்களால் மட்டுமே துயரற்ற துடிதுடிப்பான உலகத்தை உருவாக்க முடியும்... அல்லவா?

இதோ... இப்பொழுதே உங்களைச் சுற்றிலும் உற்று நோக்குங்கள். என்ன இல்லை இங்கே? பஞ்சபூதங்கள்! படைப்பின் மூலங்களாய் விளங்கும் நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம், நெருப்பு என அனைத்தும் உங்களின் நண்பர்களாக, உங்களின்

காவலர்களாக, உங்களின் ஏவலர்களாக... இருக்கின்றனவா இல்லையா? பெயரளவில்தான் அவை பஞ்சபூதங்கள். ஆனால் உண்மையில் அவை பஞ்சம் தீர்க்கும் பூதங்கள். வழங்குவதற்கென்றே வாய்த்திருக்கும் இயற்கையின் அமுதசுரபிகள் அவை. இவற்றின் உயிர்த்துடிப்பால்தான் நாம் ஒவ்வொருவருமே உயிராய், உருவாய், உறவாய் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

இத்தனை இருந்தும் எதுவுமே இல்லாதது போல் நமக்குள் தோன்றுகிறதல்லவா அதுதான் மாயை! இங்கே எல்லாமே இருக்கின்றன என்பதுதான் மெய்ப்பொருள். அறியாமை என்னும் இருளிலிருந்து விடுபட்டு, நம்முள்ளும், நமக்கு வெளியிலும் உள்ள அளவற்ற ஆற்றலை நாம் புரிந்துகொள்ளும் விழிப்புணர்வு வந்துவிடும்போது நமக்கு மெய்ப்பொருள் நிச்சயம் புலப்படும். இங்கே எல்லாம் இருப்பதால்தான் உயிர் - இருக்கிறது. உணர்வு இருக்கிறது. உருவம் இருக்கிறது. உறவும் இருக்கிறது. எதுவுமே இல்லாதிருந்தால் யாருமே அல்லது எதுவுமே இருந்திருக்காது.

இல்லாதபோல் தான் இருந்திருக்கிறது எல்லாமே.

இருந்திருக்கிறது நெருப்பு... மனிதன் ஒருநாள் கண்டுகொண்டான்; அவ்வளவுதான். இங்கே தான் இருந்திருக்கிறது 'மின்சாரம்'. மனிதன் ஒருநாள் கண்டுகொண்டான். இங்கே தான் இருந்திருக்கிறது. 'இந்தியா'. மனிதன் ஒருநாள் கண்டுகொண்டான். இங்கே தான் இருந்திருக்கிறது. 'ஈர்ப்புவிசை'. மனிதன் ஒருநாள் கண்டுகொண்டான். - இப்படித்தான் எல்லாமே ஒருநாள் இல்லாததுபோல் தோன்றி பிறகு வேறொரு நாள் புலப்பட்டிருக்கின்றன. இதுபோல் இன்று இல்லாததுபோல் தோன்றும் பலவும் நாளை கட்டாயம் புலப்படத்தான் போகின்றன!

இதற்கெல்லாம் மூலகாரணம் மனிதனால் உணரப்படும் தேவையும், அதன் காரணமாக அவனுள் உண்டாகும் தீவிரமான உந்துதலும்தான்!

இயற்கையைப் புதைக்கவோ, மறைக்கவோ முடியுமா என்ன?
முடியுமானால் முடிந்துவிடும் அன்று எல்லாமே!

நாம் எதை இப்போது இல்லை எனக் கருதுகிறோமோ அதைக்
கண்டெடுக்கப் போகிறோம் என்று பொருளே தவிர இது இல்லவே
இல்லை அல்லது கிடைக்கவே கிடைக்காது என்ற முடிவுக்கு
வரவேண்டிய அவசியமில்லை. சற்றே காலதாமதமாகலாம் ஆனால்
அது கட்டாயம் கிட்டாமல் போகப்போவதில்லை.

எண்ணுவது வானமானாலும் அது வசப்படும்

எண்ணம் திண்ணமாக இருப்பின்!

ஆகவே 'மகிழ்ச்சியும்' அப்படித்தான். நிச்சயம் அது கிட்டிவிடும்.
நினைவு நலமாயின்! அதாவது மனம் நம்பிக்கையால்
நிறையும்போது மகிழ்ச்சியை எட்டிவிட்டதாகத்தானே பொருள்.
எனவே -

எதிர்பாருங்கள்! - தவறில்லை;

ஆனால் நம்பிக்கையோடு தொடருங்கள் காத்திருங்கள்;
விரைவாய் எதிர்பார்த்து ஏமாற்றமடைந்து விரக்தியில் வீழாதீர்கள்.

தோல்வியை எண்ணித் துவண்டுபோகாதீர்கள்

விட்டு விலகியும் ஓடாதீர்கள்!

உறுதியாய் இருங்கள்; உழையுங்கள்

நம்பிக்கையில் திளையுங்கள்

நீங்கள்

நினைத்ததை - நிச்சயம் அடைவீர்கள்

ஐம்புலன்கள் கேட்கக் கேட்க; ஐம்பூதங்கள் கொடுக்கக்
கொடுக்க ஆனந்தம் உங்கள் கையில்தான்! 'கேளுங்கள் கிடைக்கும்'
என்கிறது வேதம். கேட்கும் விதமே மிக முக்கியம். அதுசரி...

கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும் வரைதானே நாம் பிச்சைக்காரர்கள்
மாறாக... கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டால் நாமே வள்ளல்கள் தாமே!-
இனிக் கேட்பதைக் குறைத்து; கொடுப்பதைக் குறித்து
யோசிக்கலாமே!

உங்களிடம் இல்லாததை விடுத்து உங்களிடம் இருப்பதை
நினையுங்கள் உங்களிடம் இல்லாததை விடுத்து பிறரிடம்
இல்லாததை நினையுங்கள்

நிறைய நிறையக் கொடுங்கள், நீங்கள் நிறையக் காண்பீர்கள்!

மகிழ்ச்சியின் மகத்துவமே இதுதான்

‘இருள் - இருள்’ எனக் கூவிப் புலம்புவதைவிட, அமைதியாய்த்
தேடி ஒரு மெழுகை ஏற்ற முனையுங்கள் நீங்கள் இருக்கும் இடம்
வெளிச்சத்தால் நிரம்பி வழியட்டும்...

- அழகை ஒலிக்கும் இடத்தில்

நீங்கள்

- புன்முறுவலை வழங்குங்கள்
- ஆத்திரம் நிறைந்த இடத்தில்

நீங்கள்

- அன்பை வழங்குங்கள்
- நஞ்சு நிறைந்த இடத்தில்

நீங்கள்

- அமுதம் வழங்குங்கள்
- ஆறுதல் வழங்கவே நாம்
- அமுதம் வழங்கவே நாம்
- ஊக்கம் வழங்கவே நாம்
- ஒளி வழங்கவே நாம்
- நம்பிக்கை வழங்கவே நாம்!

நலம் பயக்கவே நாம்!

வழங்கத் தொடங்குவோம், வாழ்த்தப் பழகுவோம். நமது மனமும்
வாழ்வும் நிறையத் தொடங்கும்!

வெகுமதிக்காக அலையும் வரைதான் அழைக்கழிவாகும்

வாழ்க்கை! நெஞ்சில் நிறைந்த நிம்மதியோடு வாழப் பழகும்போது மகிழ்ச்சி நுரை பொங்கிப் பெருக்கெடுக்கும்...

வெளியிலிருந்து வருவதெல்லாம் பொய் - உள்ளிருந்து தொடங்குவதே மெய். பிறரால் குறை எதுவும் வருவதில்லை. நம்மால் தாமே நிறைந்திடுவோம்!

நம் இயலாமையும்

நாம் கொள்ளும் பொறாமை உணர்வும்

பிறர் மீது நாம் கொள்ளும் காழ்ப்புணர்ச்சியும்,

நமக்குள் கோபமாகப் பரிணமித்துக் கொடும் வார்த்தைகளாக வெளிப்பட்டு நமது மகிழ்வைச் சிதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவற்றை நாம் அறிந்து, புரிந்து, உணர்ந்து, தெளியும் பக்குவத்தை அடைய வேண்டும்.

ஏனெனில் மேற்கண்ட கோபமும், கோபத்துக்கான காரணிகளும் நேரடியாக நமது உடல் நிலையையும் மனநிலையையும் வெகுவாகப் பாதித்து நம்மை முடக்கி விடக்கூடும். அத்தகைய நிலை நமக்குத் தேவையா, தீர்மானிப்போம்... திசையறிவோம்; தீர்வு காண்போம்.

சரி.. மகிழ்ச்சியை வசப்படுத்த என்னென்ன செய்யலாம்? என்ன மாதிரி மனோபாவம் வேண்டும்?

- 1) மனதைத் திறக்க வேண்டும்
- 2) அன்பு செலுத்த வேண்டும்
- 3) அச்சம் தவிர்க்க வேண்டும்
- 4) ஆசை குறைக்க வேண்டும்
- 5) பொறுமை காக்க வேண்டும்
- 6) ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும்
- 7) பிறரை மதித்தல் வேண்டும்
- 8) உதவும் நெஞ்சம் வேண்டும்
- 9) வாய்க்கும்போதெல்லாம் வள்ளலாக வேண்டும்
- 10) பிறவியின் பயனை உணர்தல் வேண்டும்

‘மனமுண்டானால் மார்க்கம் உண்டு’ மனம் போலவே வாழ்க்கை... என்பன மரபு மொழிகள்!

வாருங்கள்

மகிழ்ச்சிக்கான மனோபாவத்தைக் கைவரப்பெறுவோம்!

கவலைகளை மறப்போம்!

நம்மால் முடியாதா என்ன?

மகிழ்ச்சியோடு வாழ்வதுதான் சாதனை!

மகிழ்ச்சியின் மகத்தான தத்துவத்தை ஒரு ஜென் கதையின் மூலம் உணரலாமா?

ஒரு மன்னன், சிறப்பான ஆட்சி, நாட்டில் வறுமையோ கள்வர் பயமோ இல்லை; கலைகள் சிறந்தன; கலைஞர்களும் அறிஞர்களும் கௌரவிக்கப்பட்டனர்.

என்றாலும் மன்னன் மனதில் ஏனோ அமைதி இல்லை. அவனது மனச்சுமை அதிகரித்ததால் ஜென் குரு ஒருவரை நாடி அமைதி பெறச்சென்றான்.

மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த குரு மன்னனை வரவேற்றார். மன்னனிடம் உரையாடி மன்னனின் மனத்துயரை அறிந்துகொண்டார்.

“அரசு காரியங்கள் செவ்வனே நடக்கின்றதா?”

“மக்கள் துயரின்றி இருக்கிறார்களா?”

“ஆஹா! குறையின்றி வாழ்ந்துவருகிறார்கள்”

“அப்படியானால் உனக்கு என்ன குறை?”

“என் மனத்தில் கொஞ்சம்கூட அமைதியில்லையே!” என்றான் மன்னன் ஏக்கமாக.

“ஒன்று செய். உனது நாட்டை எனக்குக் கொடுத்துவிடு!” என்றார் குரு.

ஆச்சரியப்பட்ட மன்னன் “எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் சாமி” என்றான். “சரி நாட்டை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டாய் நீ என்ன செய்வாய்?” என்று அமைதியாகக் கேட்டார் குரு.

“என் வழிச்செலவுக்குக் கொஞ்சம் பொருள் எடுத்துக்கொண்டு எங்காவது சென்று விடுவேன்!” என்றான் மன்னன் சற்றும் தயக்கமில்லாமல்.

நாட்டையே எனக்குத் தந்த பிறகு கஜானா என்னுடையது தானே! அதில் பொருள் எடுக்க உனக்கு ஏது உரிமை?” என்று அவனை மடக்கினார் குரு.

திகைத்த மன்னன், “தாங்கள் சொல்வது சரிதான். நான் இப்படியே புறப்படுகிறேன்!” என்றான் தீர்மானமாய்.

“எங்கு போவாய்?” குரு அரசனை விடுவதாயில்லை.

“எங்காவது போய் ஏதாவது வேலை செய்து பிழைத்துக்கொள் வேன்” எதற்கும் தயாராயிருந்தான் மன்னன்.

“அந்த வேலையை என்னிடமே நீ செய்யலாமே” என்ற குரு, “என் பிரதிநிதியாக இந்த நாட்டை நீயே பராமரித்து வா. உன் செலவுக்கு அரண்மனைப் பொக்கிஷத்திலிருந்து ஊதியம் பெற்றுக்கொள். எனக்கு எப்போது வசதிப்படுமோ, அப்போது நான் வந்து கணக்குவழக்குகளைச் சரிபார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்றார்.

‘சரி’ என்றபடி நாடு திரும்பினான் மன்னன். இரண்டு ஆண்டுகள் ஓடின.

திடீரென ஒருநாள் குரு அவனது அரண்மனைக்கு வந்தார். மன்னன் ஓடோடி வந்து பணிந்து வரவேற்றான். குரு ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். “என்ன மன்னா, எப்படியிருக்கிறது நாடு?” “ஆஹா! கணக்கு வழக்குகள் எல்லாம் சரியாயிருக்கின்றன. நீங்களே சரி பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்” எழுந்திருந்தான் மன்னன்.

கணக்குகளைக் கொண்டு வர எழுந்த மன்னனைக் கையமர்த்தித் தடுத்தார் குரு.

“கணக்குகள் இருக்கட்டும் உன் மனநிலை எப்படியிருக்கிறது?” “நிம்மதியாயிருக்கிறது!” என்றான் அரசன்.

“ஏன்?” புரியவில்லை மன்னனுக்கு.

“இதற்குமுன் செய்த ஆட்சிக்கும் இந்த இரண்டுவருட கால ஆட்சிக்கும் ஏதாவது மாறுதல் உண்டா?” குரு நிதானமாகக்கேட்டார்.

“இல்லை,” என்றான் மன்னன். திகைப்புடன்

“அதே அரண்மனை. அதே அதிகாரிகள். அதே பரிபாலனம். ஆனால் இப்போது உனக்கு நிம்மதியிருக்கிறது அப்போது இல்லையே ஏன்?”

“அப்போது இது என்னுடையது என்று நீ இருந்தாய். இப்போது இது வேறொருவருடையது; நாம் வெறும் பிரதிநிதி என்றிருக்கிறாய். “இது என்னுடையது” என்று நீ எண்ணிய வரையில் உள்மனம் துயரத்தால் திண்டாடியது. “இது எனதில்லை” என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதுமே மனதின் துயரங்கள் விலகிவிட்டன. எந்த பொருளையும் என்னுடையது என்று கருதும்போது அதன் இன்ப துன்பங்கள் நம்மைத் தாக்குகின்றன. இன்பம் இலோசானது. வந்த வேகத்தில் சென்றுவிடும். துன்பம் கடுமையானது அது நம்மை மூழ்கடித்து விடும். உண்மையில் இந்த உலகம் நமதல்ல. படைத்தவன் யாரோ, இந்த உடல் நமதல்ல. அளித்தவன் யாரோ. இது எனதல்ல என்ற நினைப்புடன் நீயே ஆட்சி புரிந்துவா. அந்தப் பற்றற்ற மனநிலை உனக்கு வந்துவிட்டால் அரண்மனையோ, கானகமோ, காவலரோ, கள்வரோ எவர் நடுவில் இருந்தாலும் உன் மனதைத் துயரங்கள் அணுகா!” என்று கூறி விடைபெற்றுக்கொண்டார் குரு.

அரசன் ஞானம் பெற்றான் ராஜரிஷியாக அரசு நடத்தினான்.

வேண்டும் என்னும்போது தொடரும் துன்பம், வேண்டாம் என்றவுடனே விலகி விடும். வேண்டும் என்று ஏற்காமல் வேண்டாம் என்று மறுக்காமல் நடுநிலையில் செயல்களைப் புரிகின்றபோது பலன்கள் மட்டுமே விளையும். அதன் பயனைத் துன்ப, இன்பங்கள் அண்டா.

சரி... நண்பர்களே...

நம் தகுதிகளை உயர்த்திக் கொள்வதன் மூலம் நம் நிலையை உயர்த்திக் கொள்வோம். அதன்மூலம் நம் விலையை உயர்த்தும் பணியில் ஈடுபடுவோம்.

ஈடுபட்டுப் பாடுபட்டு சவால்களைச் சந்திப்போம்; சாதனைகளை புரிவோம்;

நம் சாதனைகள் பிறருக்கும் சாதகமான சூழலை
ஏற்படுத்தும் போது கூடி வாழும் சமூக இயக்கம்
ஆனந்தமயமாக மாறிவிடும்...

இல்லையா? நண்பர்களே...

இந்த மூன்று சுவாரசியங்களும் கூடி நம் வாழ்வை
நான்காம் சுவாரசியமாக்கட்டும்!

வாழ்வோம்; வாழ்விப்போம்!

மூன்று புதுமைகளை
புதிய பார்வை
புதிய வார்த்தை
புதிய வாழ்க்கை

தந்தவர் இப்போது

மூன்று சுவாரசியங்களை

விலை
சாதனை
மகிழ்ச்சி

முன்வைக்கிறார்....

“தேடல்” நிறைந்த
நெஞ்சங்களுக்கெல்லாம்
“தெளிவு” தரும் நூல் இது.

வாசிக்க நேரும் உள்ளங்கள்
வளம் பெறுவது உறுதி!

கலங்கரைவிளக்கம் பதிப்பகம்